Nr. 38

22 september 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Vragen staat vrij

Parachutespringen

Is parachutespringen iets van de laatste tijd of deed men het vroeger ook al? vraagt Manfred de Wild uit Amsterdam.

Het springen met een parachute is in deze eeuw pas goed tot ontwikkeling gekomen, maar voor die tijd werd het ook al wel beoefend. De allereerste sprong werd gemaakt door een zekere Sebastien Lenormand in 1783. Hij sprong toen van de toren van de sterrewacht in Montpellier in Frankrijk. Tien jaar later, in 1793, maakte een zekere Blanchard een sprong uit een ballon, maar hij kwam daarbij ongelukkig terecht en brak een been. De eerste geslaagde sprong uit een ballon werd gemaakt door Jacques Garnerin. Hij sprong op 22 oktober 1797 boven het Monceaupark in Parijs. De eerste sprong uit een vliegtuig staat op naam van kapitein Berry van het Amerikaanse leger. Hij maakte deze sprong in 1912 boven de stad Saint Louis in de staat Missouri.

Suikerbos

Marlies de Wit uit Apeldoorn vraagt ons: Wat is toch een suikerbos? Ik heb eens horen vertellen dat het een bloem is, maar is dat wel zo en komt hij in Nederland voor?

Ja, het is een bloem, Marlies, maar in Nederland komt hij niet voor. De suikerbos, die ook wel protea genoemd wordt, is de nationale bloem van Zuid-Afrika. Er zijn ongeveer honderd verschillende soorten van, die allemaal een verschillende kleur en grootte hebben. Al in het jaar 1605 is er in een boek van een zekere meneer Clusius sprake van deze bloem, die door zeevaarders in de zuidelijke punt van Afrika was aangetroffen. In de achttiende eeuw hebben de inwoners van Zuid-Afrika een paar gedroogde exemplaren van deze bloem naar de beroemde Zweedse geleerde Linnaeus gestuurd, die haar protea noemde naar Proteus, de zoon van Neptunus, die volgens de mythologische verhalen van gedaante kon verwisselen. Vroeger werd in Zuid-Afrika van deze bloemen een soort stroop gemaakt. De bloemen werden afgeplukt, uitgeperst en van het sap kookten de boerinnen een lichtgele, zoete stroop.

Alexander Fleming

Alice Debruickere uit Brugge in België vraagt ons of we iets willen vertellen over de beroemde ontdekker van de penicilline, professor Alexander Fleming.

Alexander Fleming werd in de tweede helft van de vorige eeuw geboren in een klein dorp in Schotland. Zijn vader was boer en het gezin telde zeven kinderen. Zijn eerste onderwijs kreeg Alexander op een klein dorpsschooltje en in zijn vrije tijd ging hij het liefst op forellen vissen in een riviertje in de buurt. Toen hij tien jaar oud was stuurde zijn vader hem naar een school, die tien kilometer verderop stond en Alexander legde die afstand elke dag te voet af. In het begin van deze eeuw ging Alexander naar Londen, waar hij een baantje als kantoorbediende vond, maar al gauw had hij genoeg van het kantoorleven en liet hij zich inschrijven als student in de geneeskunde net zoals zijn broer Tom. Alexander studeerde ijverig en legde zijn examens met goed gevolg af. Tijdens de eerste wereldoorlog

trok hij met het Engelse leger mee naar het front en deed zoveel hij kon voor de zieken en gewonden. Terug in Londen deed hij de grote ontdekking van zijn leven. Op een dag zag hij dat er zich op een bepaald preparaat, dat al enkele dagen in zijn laboratorium stond, een soort schimmel gevormd had. Fleming gooide de boel niet weg, maar bestudeerde onder zijn microscoop de nieuw gevormde schimmel en ontdekte toen dat deze schimmel de bacteriën in zijn omgeving doodde. Hij kweekte meer van deze schimmels en na veertien jaar arbeid en proeven kon hij in 1928 de wereld een nieuw geneesmiddel aanbieden, de penicilline, die tegenwoordig voor de bestrijding van een groot aantal ziekten gebruikt wordt. Alexander Fleming kreeg de Nobelprijs voor geneeskunde en hij werd in de Engelse adelstand verheven. Enkele jaren geleden is hij gestorven.

Slangen

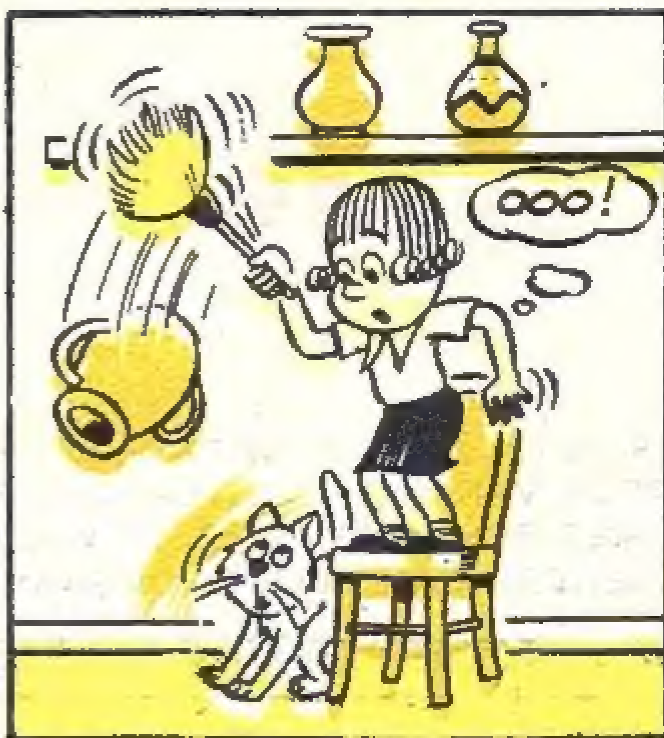
Jan de Koop uit Rotterdam wil weten hoe slangen zich kunnen voortbewegen. Ze hebben toch geen poten? vraagt hij.

Nee, Jan, slangen hebben geen poten, maar aan de onderkant van hun lijf bevinden zich een groot aantal stukjes harde huid, je zou kunnen zeggen: stukjes eelt.

De slang gebruikt deze bij wijze van poten. Elk stukje huid kan een klein eindje bewegen. Als de slang nu wil gaan kruipen licht hij die stukjes een eindje op en duwt ze daarna met kracht tegen de grond terug. Door die laatste duw terug schiet de slang vooruit en als hij die beweging vlug achter elkaar herhaalt, kan hij met grote snelheid over de grond kruipen.

BETSY

OOO!

MOEDER ZAL WEL KWAAD ZIJN ALS ZE HET MERKT!

LIEVE MEN-SEN, WAT MOET IK NU TOCH DOEN?

DAT IS EEN IDEE! IK GA PRECIES ZO'N VAAS MAKEN!
J.POTTER GEEFT LES IN POTTEN-BAKKEN

EEN VAAS? DAT IS MOEILIJK! MAAK EERST MAAR EEN SCHOTEL!

NOU, DOE JE BEST MAAR, BETSY. IK BEN BENIEUWD!

ZZZZZ
LANGZAAM
TIK
VLUG

IK ZEI NIET: EEN VLIEGENDE SCHOTEL!
BANG!
HELP!

NOU, MAAK DAN MAAR EENS EEN VAAS!
GRAAG!

EN HOUD DE TIJD IN DE GATEN, HOOR! DAT IS BELANGRIJK!

ZO, NU EENS KIJKEN OF HET LUKKEN WIL!

?
??
??!
??!!

HOERA! HET IS GELUKT!

LATER
MOEDER HEEFT VAST NIET IN DE GATEN DAT HET EEN ANDERE VAAS IS!

HEE, WACHT EENS EVEN!

AHA, DAT DACHT IK AL!
?

MIJN VAAS!
JA, EN MIJN WEKKER! DIE ZIT IN JOUW VAAS!
BANG!

EIGENLIJK MOET JE OM ZO IETS LACHEN, MAAR MOEDER DENKT ER VAST ANDERS OVER!

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN OP REIS IN HET NOORDEN VAN INDIA. ZE VERMOEDDEN NIET DAT HUN HIER EEN AVONTUUR TE WACHTEN STOND, SPANNENDER DAN ALLE VOORGAANDE.

HET BEGON TOEN ERGENS EEN MAN GEDOOD WERD DOOR EEN TIJGER.

HELP, EEN TIJGER VALT ME AAN!

HET DIER BLEEK ZEER GEVAARLIJK, WANT DIE NACHT WERD NÓG IEMAND AANGEVALLEN.

HELP!

HET BESTUUR VAN DE PROVINCIE VROEG AAN TED EN KEN OF ZIJ DE TIJGER ONSCHADELIJK WILDEN MAKEN EN DE VRIENDEN STEMDEN TOE.

WE ZIJN NU IN HET GEBIED WAAR HET DIER ZICH OPHOUDT.

JA, IN HET EERSTVOLGENDE DORP MOETEN WE EEN GIDS ZIEN TE KRIJGEN.

DE OLIFANTE-DRIJVER ZEI TOT DE BEIDE VRIENDEN:

HET ZAL DE VRAAG ZIJN OF U WEL EEN GIDS KUNT KRIJGEN!

WAT BEDOELT HIJ?

TOEN VERVOLGDE DE MAN:

TWEE JAGERS ZIJN AL GEDOOD ZONDER DAT ER EEN SCHOT IS GELOST! VOLGENS MIJ IS DIE TIJGER BEHEKST!

MAAR IN HET DORP VONDEN ZE TOCH EEN GIDS. HIJ HEETTE KALDU EN OOK HIJ SPRAK VAN TOVERMACHT.

WEES VOORZICHTIG EN PAS OP VOOR DE BETOVERDE TIJGER!

HOE KOMEN ZE TOCH AAN DAT IDEE? GELUKKIG HEBBEN WIJ ARCHIE!

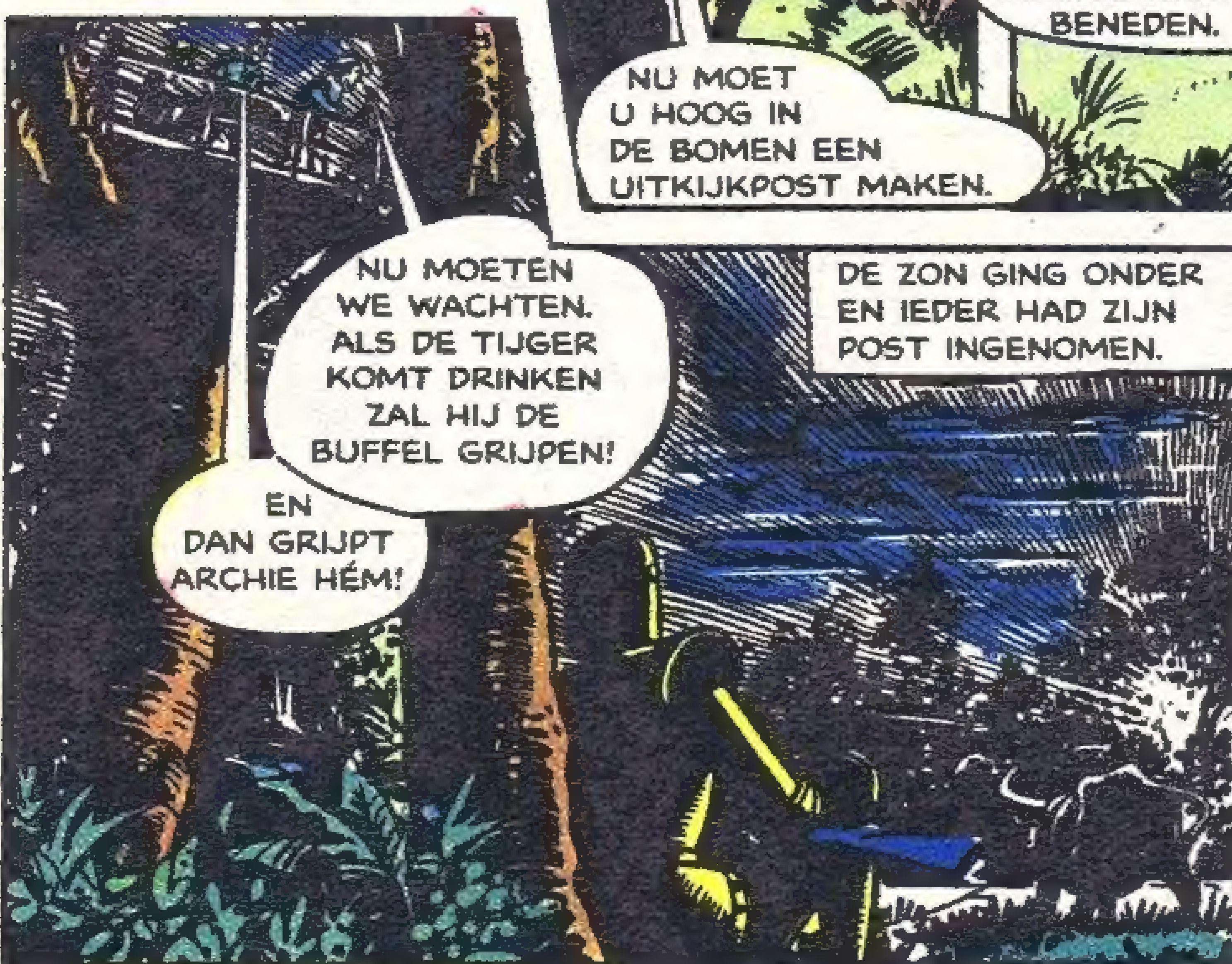

AL GAUW VOND KALDU HET SPOOR VAN DE TIJGER...
HIER KOMT HIJ DRINKEN. KUNT U HEM NIET IN EEN VAL LOKKEN?
JA, MIS-SCHIEN MET BEHULP VAN ZO'N BUFFEL.

OP BEVEL VAN TED SLOOP ARCHIE NAAR EEN VAN DE BUFFELS.
GRIJP HEM, ARCHIE, EN BRENG HEM HIER!

ARCHIE GREEP DE BUFFEL EN WIST HEM IN BEDWANG TE HOUDEN.
HOU VAST! LAAT HEM NIET ONT-SNAPPEN!
WE KOMEN JE HELPEN!

DE BUFFEL WERD AAN EEN BOOM GEBONDEN.
ARCHIE ZAL ZORGEN DAT HEM NIETS OVERKOMT.
NU MOET U HOOG IN DE BOMEN EEN UITKIJKPOST MAKEN.

VLUG GING ARCHIE AAN HET WERK.
ZIE JE WAARTOE ARCHIE ALLEMAAL IN STAAT IS, KALDU?
WIJ GAAN DAARBOVEN ZITTEN EN ARCHIE BLIJFT BENEDEN.

NU MOETEN WE WACHTEN. ALS DE TIJGER KOMT DRINKEN ZAL HIJ DE BUFFEL GRIJPEN!
EN DAN GRIJPT ARCHIE HÉM!
DE ZON GING ONDER EN IEDER HAD ZIJN POST INGENOMEN.

KALDU WAS NIET OP ZIJN GEMAK.
IK BEN ER NOG NIET ZO ZEKER VAN DAT ALLES GOED ZAL GAAN. DE TIJGER IS ERG GEVAARLIJK!

OPEENS BEGON DE BUFFEL TE LOEIEN.
IK GELOOF DAT DE TIJGER ER AAN KOMT!
LAAT MAAR KOMEN. ARCHIE IS OP ZIJN POST!

SOEPEL GLEED HET DIER NADERBIJ.

TEGELIJKERTIJD NADERDE EEN DON-KERE GESTALTE. EVEN WAS HIJ ZICHTBAAR IN HET LICHT VAN DE MAAN. WIE WAS DEZE GE-HEIMZINNIGE MAN?

De roep van het circus

DEBBIE WEST EN TOM MORDEN MOESTEN OM TWAALF UUR OP DE NIEUWE STANDPLAATS VAN CIRCUS MELWIN ZIJN, ANDERS ZOU HUN CONCURRENT, CIRCUS LANGTON, DE PLAATS OPEISEN.

EVEN VOOR TWAALF RIEP DE DIRECTEUR VAN CIRCUS LANGTON, TRIOMFANTELIJK:

CUS

NOG TIEN SECONDEN, JONGENS! RIJD DE WAGENS HET TERREIN MAAR OP! WE HEBBEN CIRCUS MELWIN VERSLAGEN!

MAAR OPEENS KWAM TEX, DE HOND VAN DEBBIE, AANHOLLEN...

EN IN ZIJN BEK HAD HIJ EEN STUK PAPIER.

ik eis dit terrein op voor Circus Melwin

DE EIGENAAR VAN HET TERREIN KEEK NAAR TEX.

TJONGE, JIJ BENT EEN VERSTANDIGE HOND! TJA...

MET EEN HOND KAN IK GEEN REKENING HOUDEN!

MENEER LANGTON, DE HOND IS PRECIES OP TIJD! CIRCUS MELWIN MAG HIER STAAN!

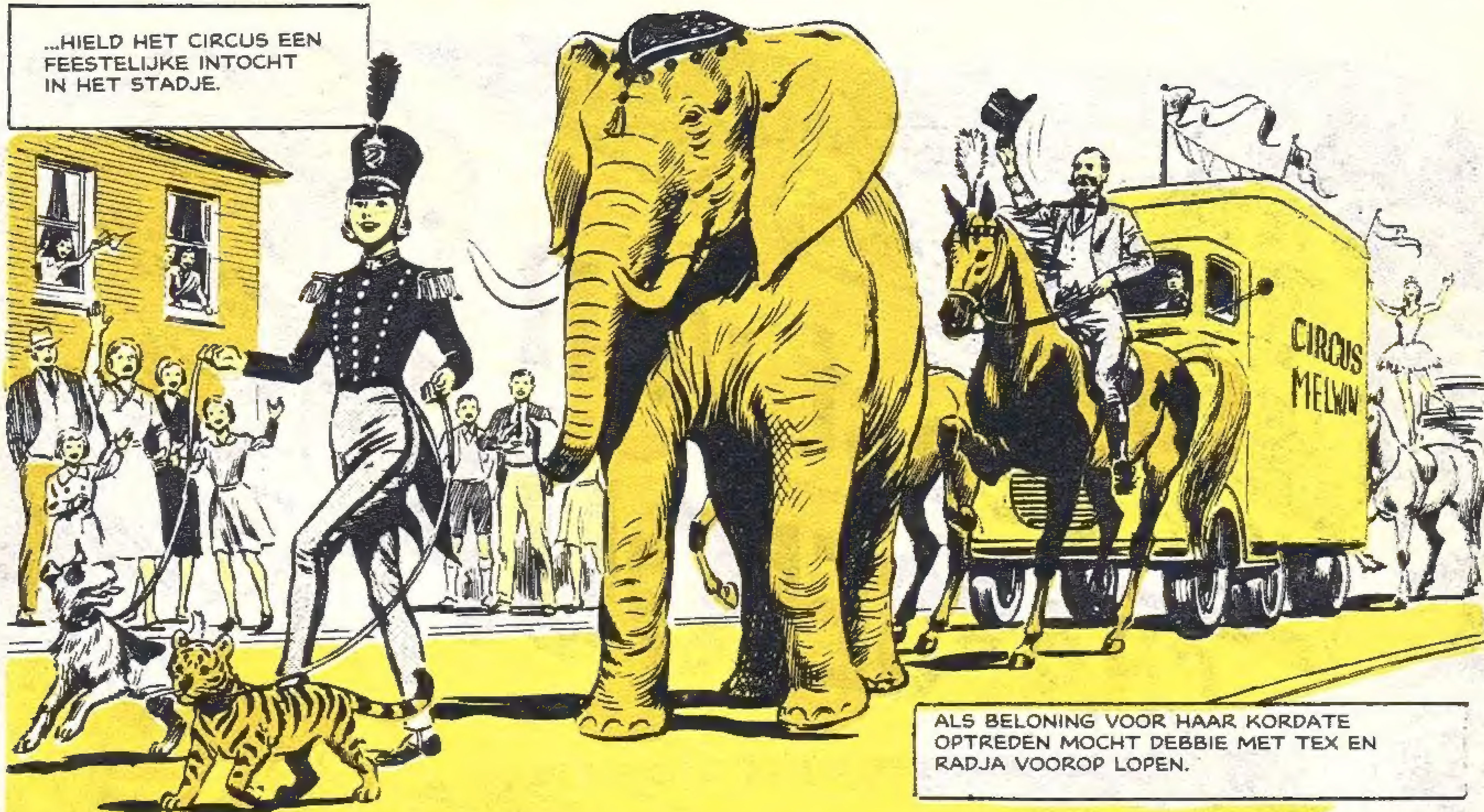
BRAVO, TEX! DAT HEB JE KEURIG GEDAAN!

DEBBIE RENDE TERUG NAAR TOM, DIE ZIJN ENKEL VERSTUIKT HAD.

TJONGE, DEBBIE, DAT HEBBEN JULLIE MOOI GEDAAN! MENEER MELWIN ZAL WEL BLIJ ZIJN!

TOEN DIRECTEUR MELWIN HOORDE WAT ER GEBEURD WAS, WAS HIJ ERG IN ZIJN SCHIK. EN DE VOLGENDE DAG...

ALLES IS IN ORDE, RADJA. HET TERREIN IS VAN ONS!

...HIELD HET CIRCUS EEN FEESTELIJKE INTOCHT IN HET STADJE.
CIRCUS MELWIN
ALS BELONING VOOR HAAR KORDATE OPTREDEN MOCHT DEBBIE MET TEX EN RADJA VOOROP LOPEN.

OP HET TERREIN ZEI HANS LARSEN, DE LEEUWENTEMMER, TEGEN DE DIRECTEUR:
MENEER MELWIN, IK WIL NIET DAT MIJN WAGEN NUMMER DERTIEN DRAAGT!
GOED, HANS, IK ZAL HET LATEN VERANDEREN!
13

TOM MORDEN ZEI LACHEND:
HANS IS VRESELIJK BIJGELOVIG! DAAROM WIL HIJ NUMMER DERTIEN NIET HEBBEN!

DEBBIE NAM TEX EN RADJA MEE.
KOM, JONGENS, WIJ GAAN ALVAST EEN BEETJE OEFENEN!
EEN PAAR KILOMETER VERDEROP KLOPTE IEMAND AAN BIJ EEN WAGEN VAN CIRCUS LANGTON.
HET WAS DE GEMASKERDE ACROBATE, DE GEHEIMZINNIGE VIJAND VAN CIRCUS MELWIN...

IK BETAAL JE OM CIRCUS MELWIN TEN GRONDE TE RICHTEN, MAAR JE VOERT NIETS UIT!
LUISTER, MENEER! DE LEEUWENTEMMER HANS LARSEN IS GEWELDIG BIJGELOVIG EN NU HEB IK EEN PLAN...

Het beest van Chasseloup

door John Bancroft — met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, dat een vijandige aanblik heeft. Ze worden ontvangen door Clopotte, een dwerg, en meneer Benoît, een neef van de familie. Later verschijnt ook Raouls vader ten tonele.*

Komt u van ver, meneer?" vroeg De la Faine hoffelijk. Ondanks zijn hoge leeftijd stonden zijn ogen nog scherp en waakzaam onder de borstelige wenkbrauwen. „En die jongeman, wie is dat?"

James draaide zich naar Lindsay. „Mag ik u mijn neef voorstellen, Lindsay Perrin," zei hij en verlegen maakte Lindsay een buiging in de richting van De la Faine en diens kleinzoon.

„Hoe maakt u het?" antwoordde de oude man, terwijl hij Lindsay kritisch opnam. Maar hij scheen niet van plan op zijn beurt de jongen achter hem voor te stellen. Er was even een stilte.

„Is dat misschien uw kleinzoon, meneer?" vroeg James met een vriendelijk knikje in de richting van de jongen, die achter de rolstoel stond.

„Ja," antwoordde de oude man na een bijna onmerkbare aarzeling. „Dit is Pierre de la Faine, mijn kleinzoon."

James had noch Benoît noch de oude man een hand gegeven, maar nu stak hij zijn hand uit naar Pierre. Een ogenblik scheen de jongen niet te weten wat hij moest doen, maar toen beantwoordde hij James' hartelijke gebaar bijna gulzig, terwijl De la Faine en Benoît misprijzend toekeken. Zo leek het Lindsay tenminste. Hij zag de twee mannen bovendien een snelle blik van verstandhouding wisselen.

„Meneer de la Faine," begon James, terwijl hij zich weer tot de oude man wendde, „het doel van mijn bezoek is. . ."

„Ik vind dat u nu echt ver genoeg gegaan bent, meneer," sneed Benoît James' woorden af in een nieuwe poging om de Engelsman van zijn stuk te brengen. „Meneer de la Faine is vermoeid. Pierre, breng je grootvader naar zijn kamer."

„Uw pogingen om mij te verhinderen met meneer de la Faine te spreken worden vervelend," zei James vlak. Hij bewaarde nog steeds zijn kalmte, maar het scheen hem grote moeite te kosten.

„Meneer," zei Benoît tot de oude man, terwijl hij James negeerde, „het is voor uw eigen bestwil. Deze mensen hebben u al genoeg last bezorgd."

„Waar zijn ze voor gekomen?" vroeg de oude man. Hij leunde gespannen naar voren en keek James aan. Zijn ademhaling ging sneller en op zijn voorhoofd werden enkele aderen zichtbaar.

„Het gaat hierom, meneer," legde James uit. „Ik ben een vriend van uw zoon, kapitein Raoul de la Faine."

Opnieuw viel er een geladen stilte in het vertrek. Het haardvuur ritselde. Buiten schreeuwde een vogel en sloegen bladeren tegen het raam. Pierre slaakte een half onderdrukte kreet en maakte aanstalten om iets tegen James te zeggen.

„Stil," snauwde Benoît op een toon die geen tegenspraak duldde.

Ook de oude man was bij het noemen van Raouls naam totaal veranderd. Niets deed meer denken aan de waardige oude heer van daarnet. Het bloed was uit zijn gezicht weggetrokken en hij zag lijkbleek. Hij rees half op uit zijn rolstoel. „Meneer," schreeuwde hij tegen James, „het noemen van die naam is in mijn huis niet langer toegestaan. De naam van mijn zoon is een blaam op onze eer. . ."

„Maar, meneer. . ." protesteerde James, terwijl hij onwillekeurig een stap achteruit deed.

„Nooit, meneer, nooit," raasde de oude man. „Die naam bestaat voor mij niet meer. U hebt al genoeg kwaad gedaan door die naam in mijn aanwezigheid te noemen." Met zijn kin op de borst gezonken keek de oude heer van de een naar de ander. „Het is beter, dat u nu vertrekt," zei hij nauwelijks hoorbaar.

Met een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht kwam Pierre plotseling achter de rolstoel vandaan en liep naar James. „Meneer Steel," begon hij, „als u een vriend bent van mijn vader. . ." Maar hij kwam niet verder.

„Madame Ricard," zei Benoît scherp, „neem Pierre mee. Hij is buiten zichzelf." Pierre aarzelde, hij balde zijn vuisten en ontspande ze weer. Toen liet hij zich, terwijl hij op zijn lippen beet, door de huishoudster bij de arm pakken en uit de kamer brengen. Ook James balde zijn vuisten. Er trok een donkere blos over zijn gezicht en zijn ogen flikkerden. Maar tegelijkertijd besefte hij hoe hopeloos de

situatie op het ogenblik was. Met een stijve buiging naar de oude meneer de la Faine, die in zijn stoel ineengeschrompeld leek, draaide hij zich om. Lindsay volgde hem. Er werd geen woord meer gesproken.

De met ijzer beslagen voordeur sloeg achter hen dicht. De sleutel piepte in het slot en de geheimzinnige wereld van Chasseloup lag achter hen. Buiten was de avond intussen overgegaan in de nacht en ver weg boven de bosrand scheen de maan. Zonder een woord te zeggen liepen James en Lindsay naar de oever van het meer. Pas in de boot begon Lindsay over wat ze zo juist meegemaakt hadden in het kasteel, maar James was te veel met zichzelf bezig en gaf een afwezig antwoord. Hij bleef zwijgen tot ze aan de overkant aan land stapten. In de schaduw van het bos stond de Jaguar te wachten. „Nou," zei James, terwijl hij berouwvol glimlachte, „je zult wel vinden dat ik mijn troeven bijzonder slecht heb uitgespeeld en dat ik met mijn hoofd tegen een muur gelopen ben, hè?"

„Ach, wel nee," vond Lindsay. „Het was wel een beroerd begin, maar van de andere kant is het ook wel te begrijpen, dat ze op het kasteel die zaak met Raoul nogal ernstig opvatten. De oude heer ziet de gevangenisstraf van zijn zoon als een smet op het familiewapen."

James streek nadenkend over zijn kin. „Ik ben misschien een beetje ontactisch geweest," mompelde hij. „Maar kom, we kunnen beter opschieten. Het is vanhier nog meer dan twintig kilometer naar Les Forges."

„Ik hoop dat ze wat eten voor ons bewaard hebben," zei Lindsay bezorgd.

„Maak je daar maar niet benauwd over, we zijn in Frankrijk. In Frankrijk is het heel gewoon om 's avonds laat nog te eten."

Ze stapten in de wagen. Lindsay sloeg het portier hard achter zich dicht. James drukte op de startknop en onmiddellijk sloeg de motor aan. Met slippende banden keerde hij op het harde strandje en de felgele lichtstralen van de koplampen boorden zich in de duisternis van het bos. Schokkend reed de Jaguar het pad op in de richting van Les Forges, de herberg waar ze logeerden.

„Het was een vreemd stel daar op het kasteel," zei Lindsay even later. „Ik heb echt te doen met Pierre."

„Hij was aldoor op zijn hoede," voegde James eraan toe. „Trouwens, hij leek als de dood zo bang voor Benoît. Ik zou weleens willen weten wie dat is."

„Een neef van de familie, zei hij."

„Dat zegt niet veel. In elk geval schijnt Benoît heel wat te zeggen te hebben op het kasteel. De oude meneer leek behoorlijk bij hem onder de plak te zitten.

„Het enige dat me duidelijk is geworden was de heftigheid waarmee Benoît me probeerde te verhinderen met De la Faine te praten. Ik heb het gevoel dat dat niet voor niets was. Er is daar in Chasseloup iets eigenaardigs aan de hand en ik weet zeker, dat Raoul er helemaal niet over te spreken zou zijn."

„Och, ik weet het niet," zei Lindsay, terwijl hij naar de langs flitsende bomen keek. „Hoe je het ook bekijkt, of Raoul nu onschuldig is of niet, het is nogal ongepast om de familie lastig te vallen met iets, dat ze zelf zo gauw mogelijk willen vergeten."

James keek zwijgend voor zich uit.

„Jij zou het ook niet leuk vinden als een vreemde zich met jouw zaken ging bemoeien," voegde Lindsay eraan toe.

„Ten eerste bén ik geen vreemde, tenminste niet wat Raoul betreft, en ten tweede; zelfs als ik een vreemde was, dan zouden ze me nog moeten vertrouwen, want ik kwam om te helpen." Hij trapte met een grimmige trek om zijn mond het gaspedaal dieper in, zodat de wagen gierend over het pad stoof.

Plotseling begon de motor te sputteren. Lindsay schoot verschrikt overeind; hij had de wagen nog nooit zo'n onheilspellend geluid horen maken. Ook James verstijfde. Hij begreep onmiddellijk wat er aan de hand was. „Ook dat nog," gromde

„Stil," snauwde Benoît op een toon die geen tegenspraak duldde.

hij. Hij draaide het dashboardlampje aan en keek onderzoekend naar de benzinemeter. De wijzer stond iets onder de nul. . .

James remde en liet de wagen stoppen. Even bleef hij zwijgend achter het stuur zitten, toen zei hij: ,,Nou, het spijt me, neef. In mijn enthousiasme ben ik vergeten te tanken. Verschrikkelijk stom van me."

,,Ik had er ook aan moeten denken," zei Lindsay troostend.

,,We zijn verdwaald in de bossen," zei James. ,,Arme Lindsay. Je zult wel rammelen van de honger."

,,Ongeveer wel, ja," grinnikte Lindsay. Hij had zelfs geen reep chocola meer. Het zag er niet erg rooskleurig voor hen uit.

Ontmoedigd stapten ze uit de wagen. Zware, laag hangende takken sloten hen aan beide kanten in. Er hing een geur van rottende bladeren in het bos. Lindsay voelde zich niet op zijn gemak. Hij probeerde met zijn ogen de duisternis te doordringen en kon nauwelijks een rilling onderdrukken. Hij hoopte vurig dat ze de komende nacht niet in het bos zouden hoeven door te brengen.

,,Ik vraag me af hoe lang het duurt voor we. . ." De woorden bestierven Lindsay op de lippen. Hij dacht dat James om de auto heen was gelopen en nu aan deze kant stond, maar toen hij zich omdraaide, merkte hij dat het geritsel achter hem niet van James afkomstig was. Aan de voet van de bomen, half verscholen tussen de welig tierende varens, stond een klein, spichtig mannetje. Zijn ogen glinsterden in het licht van de koplampen. Zijn gezicht was zwart en hij zag er verwilderd uit. Langzaam, bijna aarzelend kwam hij uit het struikgewas naar hen toe. Zo vlak na hun avontuur met de dwerg Clopotte op Chasseloup joeg de plotselinge verschijning van het mannetje Lindsay de stuipen op het lijf. Zelfs James was een ogenblik met stomheid geslagen, maar al gauw herstelde hij zich en richtte de stralenbundel van zijn zaklantaarn op de vreemdeling.

Nu pas zagen ze waarom de man zo langzaam vooruitkwam. Aan een touw trok hij een ezel voort, die op zijn rug een paar zware zakken torste. ,,Goedenavond, heren," zei een ruwe, maar vriendelijke stem die klonk als het gekras van een vogel in de struiken. ,,Bent u verdwaald?"

,,Goedenavond," antwoordde James. ,,Nee, onze benzine is op. En ik geloof niet dat we er vannacht nog in zullen slagen ergens een druppeltje op de kop te tikken."

,,Dat geloof ik ook niet," antwoordde de vreemdeling, terwijl hij de twee reizigers met glinsterende oogjes opnam. ,,U zou moeten lopen naar Paimpont of Les Forges. Maar zelfs daar zou u geen garage open vinden. In Paimpont wordt vanavond feestgevierd en als de oude Allaire — de garagehouder — eenmaal rustig bij het vuur zit, dan is hij met geen stok meer overeind te krijgen."

James knikte berustend. ,,Nou, dan

zullen we moeten kiezen. Of we brengen de nacht door in de Jaguar of we lopen naar Les Forges."

„Achttien kilometer, van hier naar Les Forges," zei de man met de ezel. „Dat is te voet drie en een half uur." Hij keek van de auto naar zijn ezel en glimlachte.

Lindsay moest opeens weer denken aan het indrukwekkende ontbijt, dat Jacques Laniel hun die ochtend had aangeboden.

„Komt u van ver?" vroeg de vreemdeling.

„Engeland."

„Zo, zo, bent u Engelsen..." Zijn stem klonk opeens veel vriendelijker. „Ik heb in de oorlog veel met Engelsen te maken gehad." Hij keek onwillekeurig naar boven. „Er zijn hier heel wat parachutisten geland." Hij glimlachte en voegde eraan toe: „We waren altijd blij ze te zien." Toch scheen hij nog niet helemaal gerust te zijn. „U bent toch... eh... toeristen, hè?"

„Ja, we hebben vakantie," glimlachte James. „Doodgewone vakantiegangers zijn we."

„Moet u luisteren," zei de man, terwijl hij liefkozend de hals van zijn ezel streelde. „Ik kan u dat hele eind niet laten lopen. U kunt bij mij de nacht doorbrengen."

„Dat is erg vriendelijk aangeboden," vond James. „Maar bezorgen we u niet een hoop last?"

„Ja, kijk eens, u zult zich een beetje moeten behelpen. Ik heb geen matrassen en donzen dekens en zo, maar ik kan u een lekkere bundel gedroogde varens aanbieden op de vliering van mijn hut."

„Dat klinkt heel aantrekkelijk," zei James opgevrolijkt.

„Zouden we iets... eh... te eten kunnen kopen, denk je?" vroeg Lindsay fluisterend aan James, maar de man met de ezel had het verstaan en zei verontwaardigd: „Jean-Louis Goujon verkoopt zijn gastvrijheid niet, meneer. Hij biedt zijn gastvrijheid aan, zeker aan Engelsen."

„Dat stellen we erg op prijs," zei James. Hij stak zijn hand uit. De ander drukte hem krachtig.

„Een ogenblik. Even die zakken afladen," zei Jean-Louis. Hij gaf het leidsel aan Lindsay en tilde vlug de zakken van de rug van de ezel. Hij gooide ze in de berm van de weg. „Houtskool," mompelde hij. „Morgenochtend komt hier een wagen langs om het mee te nemen. De chauffeur zal u wel een liter benzine willen lenen, als we op tijd hier zijn."

Nu begreep Lindsay waarom de man zo'n zwart gezicht had. Hij was kolenbrander. Jean-Louis ging hen met zijn ezel voor en koos, na de bosweg te zijn overgestoken, een smal paadje, dat diep het bos in leidde. Intussen was de maan hoog boven de bomen uitgeklommen, zodat de duisternis niet meer zo ondoordringbaar leek. Ze hielden hun gids zonder moeite in het oog.

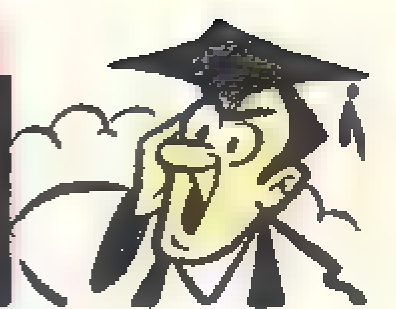
Wordt vervolgd

BILLIE TURF

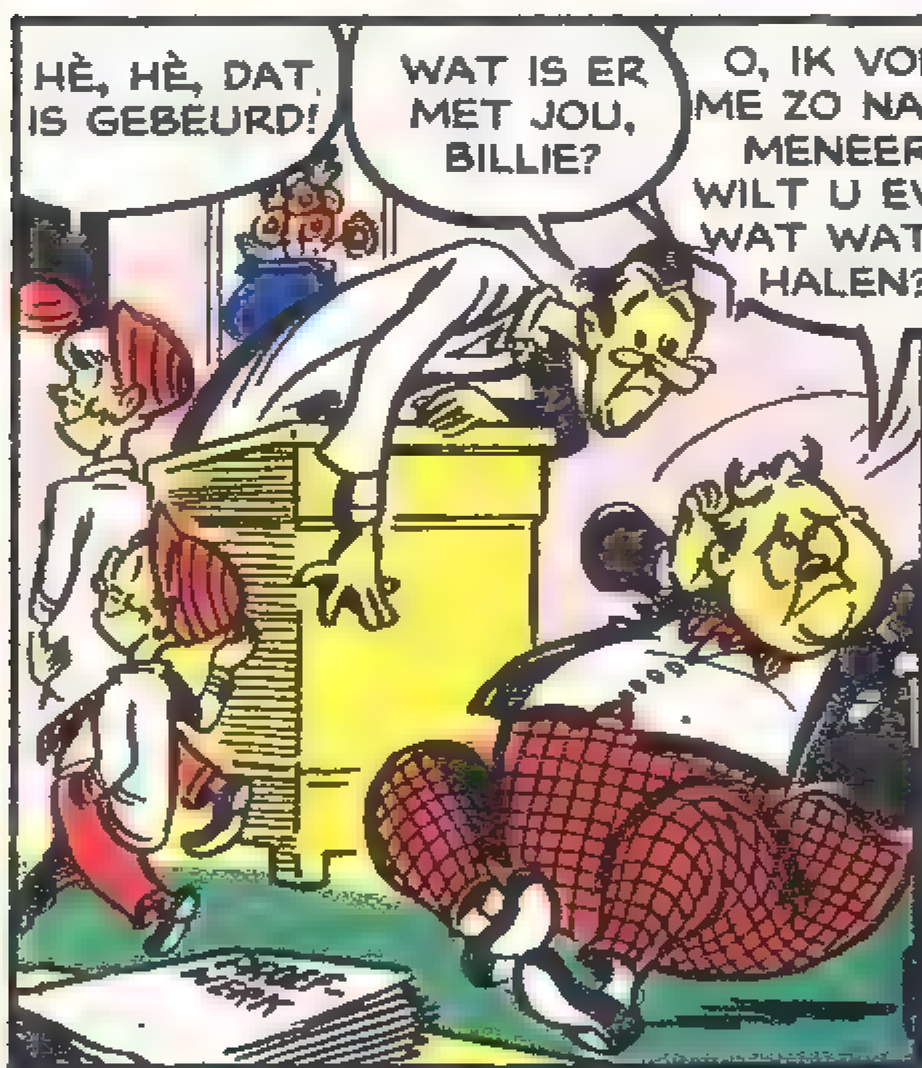
Het dikste studentje ter wereld

TREKKEN, KEES!
IK HEB ALLE ANTWOORDEN LEKKER OVER-GESCHREVEN!

SUFFERD, IN DAT BOEK STAAN DE ANTWOORDEN VAN HET PROEF-WERK VAN VORIG JAAR!
DANK JE, KEES! IK GA NU NAAR MIJN KAMER OM JULLIE PROEFWERK TE CORRIGEREN!

EN WEE DEGENE DIE HET SLECHT GEMAAKT HEEFT!
O, AL MIJN ANT-WOORDEN ZIJN FOUT!

LIEVE HELP, IK MOET MIJN PROEFWERK UIT DE HANDEN VAN MENEER KWEL ZIEN TE KRIJGEN!

BENT U GEVALLEN, MENEER?
WACHT MAAR, IK ZAL HET PROEF-WERK WEL EVEN VOOR U BIJ EL-KAAR RAPEN!
WASGO

ALS IK MIJN EIGEN PROEF-WERK MAAR VIND, DAT IS HET BELANGRIJKSTE!

VREEMD, AL HET PROEFWERK IS VERDWENEN!
VERDWENEN, MENEER? HOERA... IK BEDOEL: WAT JAMMER, MENEER!

OP DAT OGENBLIK WAS DE CONGIERGE DE WAS AAN HET OPHALEN.
HEE, WAT EEN VREEMD WASGOED IS DAT!
WASGOED

DIT HEB IK BIJ DE WAS GEVONDEN, MENEER!
O, DANK JE WEL, GOSLING. HET IS ZEKER IN DIE KOKER GEVALLEN!
NEE TOCH!

IK MOET MIJN PROEF-WERK TERUG HEBBEN VOOR HIJ HET ZIET!

NU JULLIE KLAAR ZIJN MET JE PROEFWERK MOGEN JULLIE GAAN SPELEN. HOUDEN JULLIE VAN SPOORZOEKEN?
JA, MAAR DAAR HEB-BEN WE EEN HELE-BOEL PAPIER VOOR NODIG!

O, MENEER KWEL, IK WEET ERGENS EEN HELEBOEL PAPIER TE LIGGEN! ZAL IK HET HALEN?
GOED!

HOERA, MENEER KWEL WEET NIET DAT IK HET PROEF-WERK OP ZIJN TAFEL BEDOELDE!
H. KWEL

IK ZAL ALLES IN KLEINE STUKJES SCHEUREN, ZODAT NIEMAND HET SPOOR KAN TERUGVINDEN!

HIER IS HET PAPIER, MENEER. IK MAG NU ZEKER WEL EEN POOSJE GAAN UITRUSTEN, HÈ?

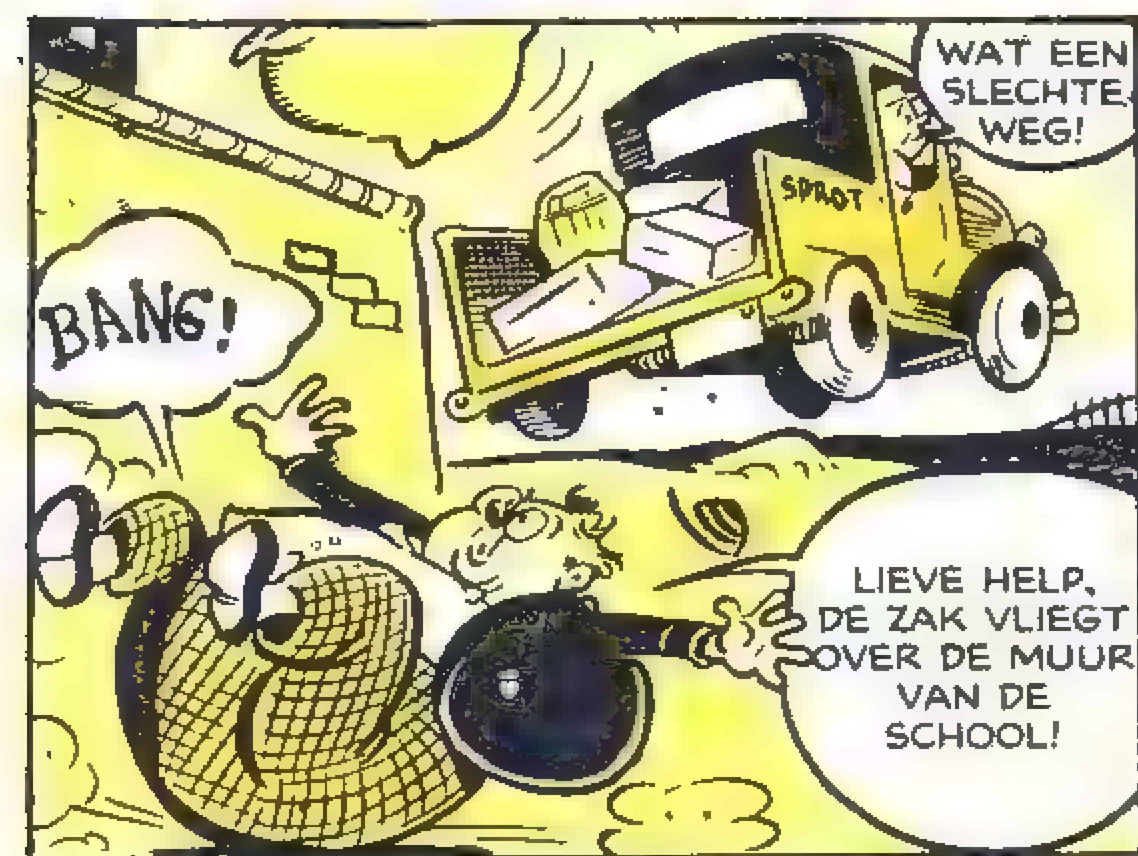

NEE, BILLIE. JIJ MOET HET SPOOR UITLEGGEN VOOR DE ANDEREN. EEN WANDELING ZAL JE GOEDDOEN!

ALS BILLIE EEN KWARTIER WEG IS, GAAN JULLIE ACHTER HEM AAN!
PECH, IK BEN WEER EENS DE SIGAAR, HOOR!

ALLE MENSEN, WAAR IS DIE STAPEL PROEFWERK GEBLEVEN, DIE HIER LAG?
H. KWEL

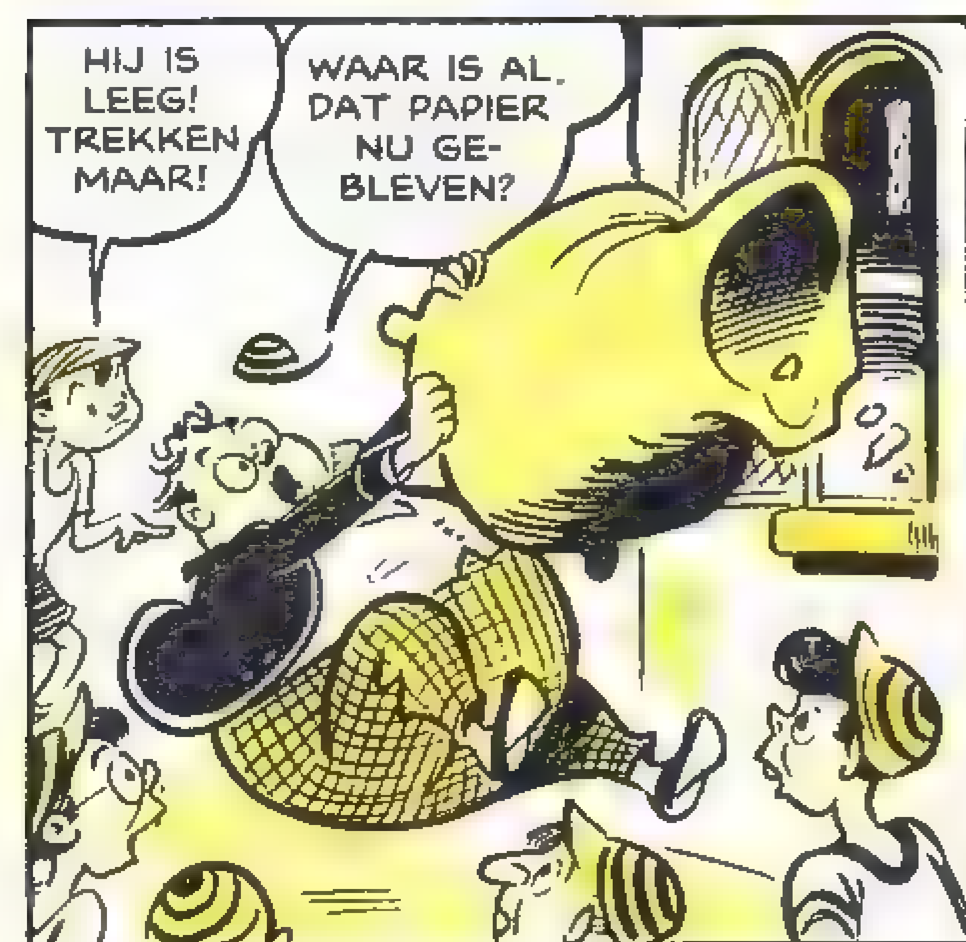

IK HEB GEEN ZIN OM KILOMETERS TE GAAN LOPEN MET EEN ZAK OP MIJN RUG. IK NEEM EEN LIFT!
JONGENSSCHOOL
SPROT
VISHANDEL
VIS

HA, HA, DIE LUI ZULLEN HARD MOETEN LOPEN ALS ZE ME WILLEN INHALEN!
HARING

WAT EEN SLECHTE WEG!
SPROT
BANG!
LIEVE HELP, DE ZAK VLIEGT OVER DE MUUR VAN DE SCHOOL!

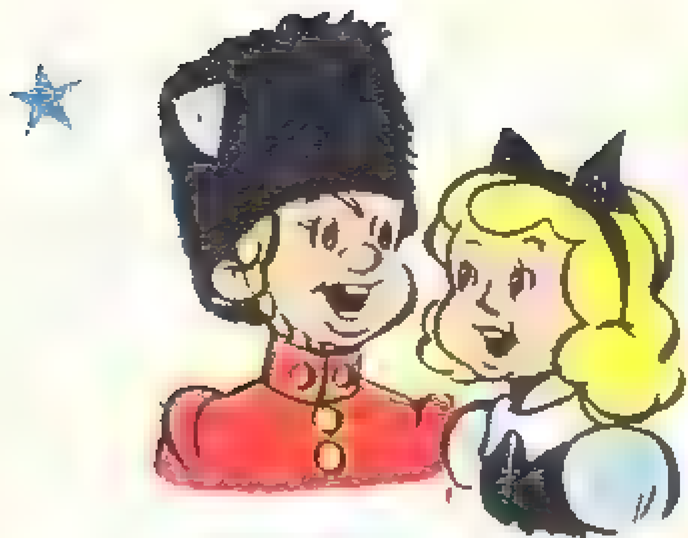

IK ZAL HEM GAUW OPHALEN VOOR MENEER KWEL HEM IN DE GATEN KRIJGT!

HEE, DIKKE, WE DACHTEN DAT JE AL EEN EIND WEG WAS!
MIJN ZAK ZIT VAST IN HET RAAM!

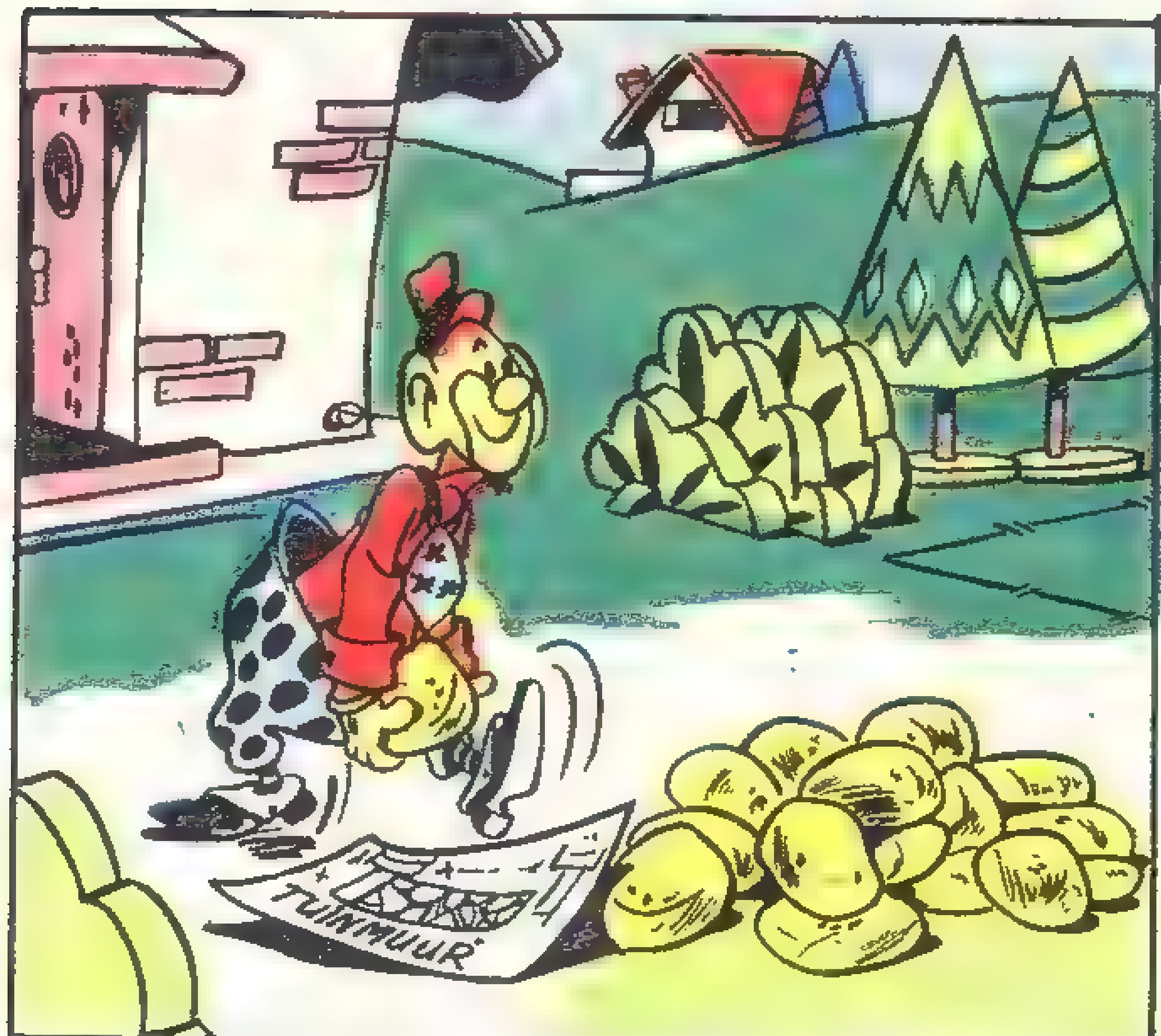

HIJ IS LEEG! TREKKEN MAAR!
WAAR IS AL DAT PAPIER NU GEBLEVEN?

MENEER KWEL!
BILLIE, DIT IS HET PROEFWERK VAN VANMORGEN! JIJ HEBT HET AAN SNIPPERS GESCHEURD, HÈ?

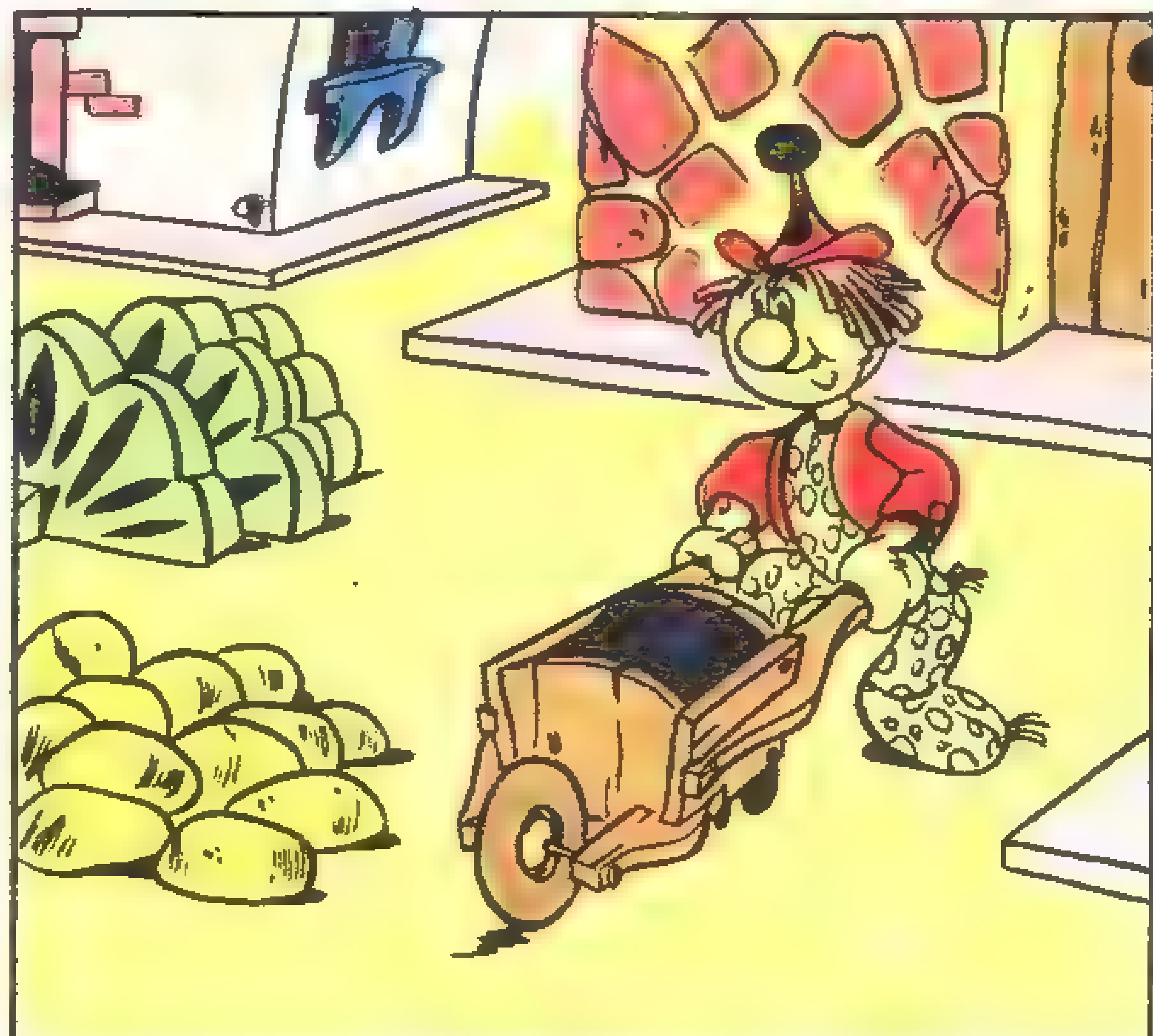

VOOR STRAF PLAK JE ALLES AAN ELKAAR, ZODAT IK HET KAN CORRIGEREN!
MEENT U DAT ECHT, MENEER?
LIJM

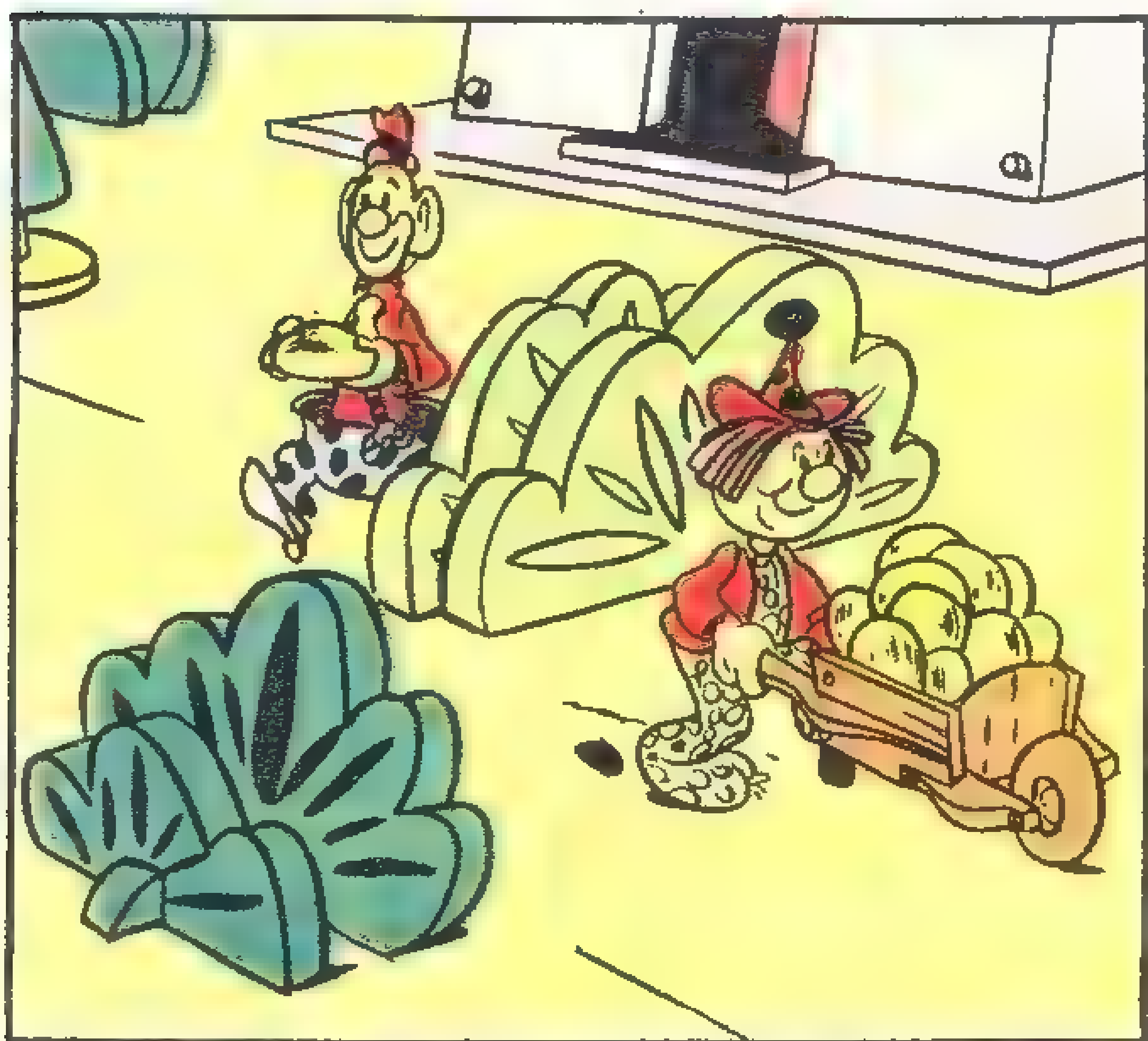
SPELEND

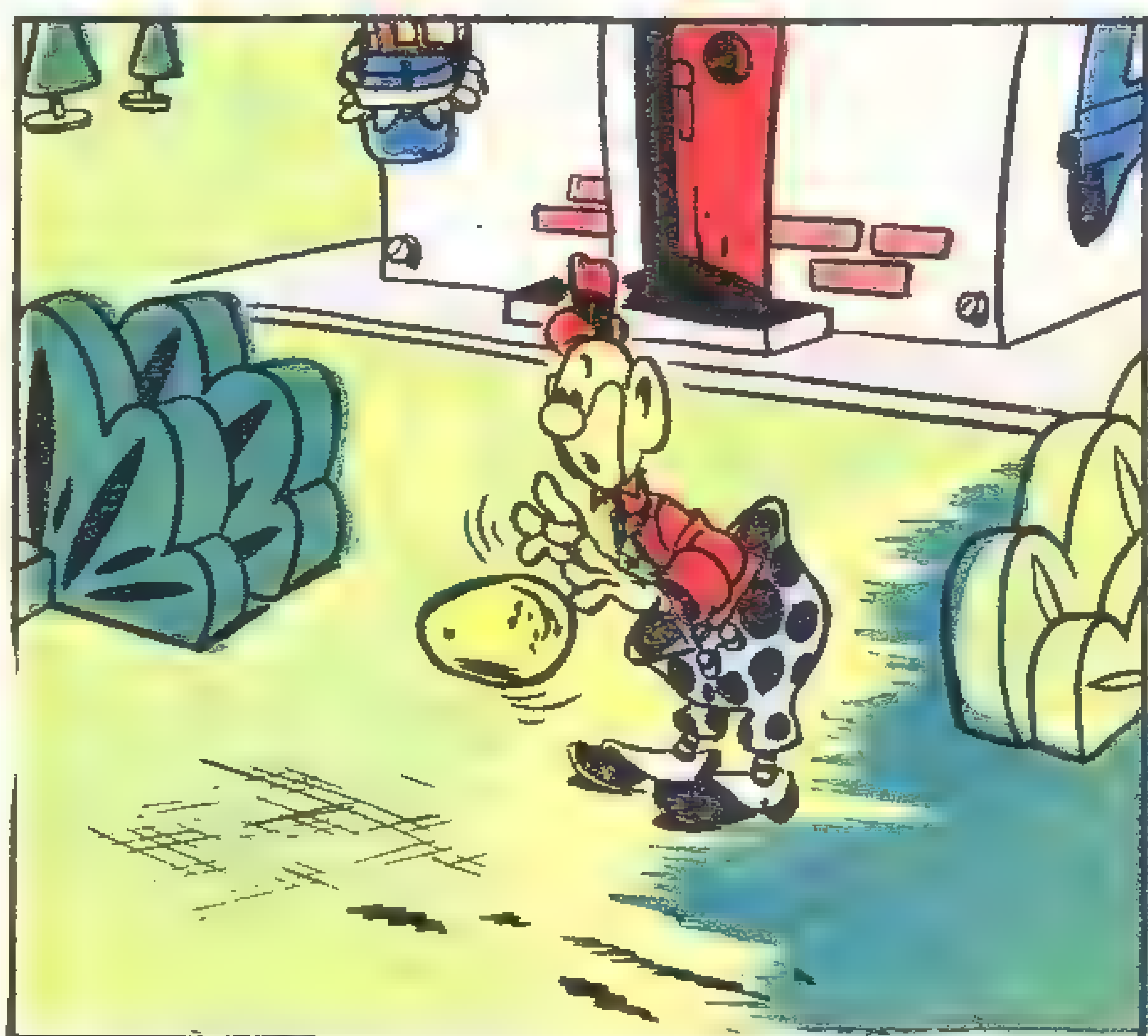

Kwink de clown houdt erg van knutselen en vorige week vrijdag besloot hij een tuinmuur te gaan maken. Vlug begon hij overal stenen te verzamelen. „Wat zullen de anderen straks opkijken," hijgde hij, terwijl hij met de zware stenen sjouwde. „Mijn muur wordt de mooiste van Speelgoedland!"

Willie Stropop, die vlak naast Kwink woont, was ook erg druk. Hij wilde een rotstuin aanleggen en toen hij de stenen in de tuin van Kwink zag liggen, dacht hij bij zichzelf: Kwink heeft toch niets aan al die stenen. Ik zal ze maar meenemen, dan kan ik ze voor mijn rotstuin gebruiken!

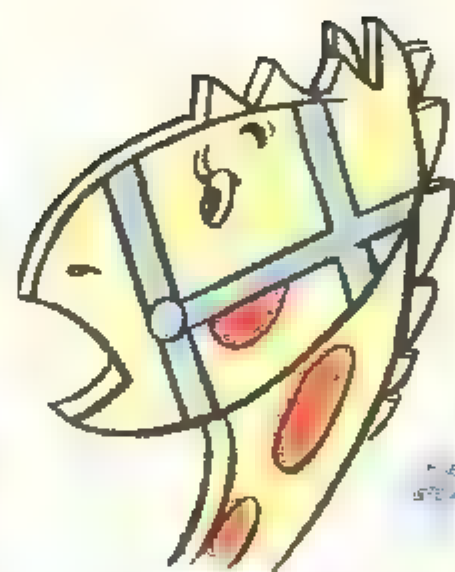

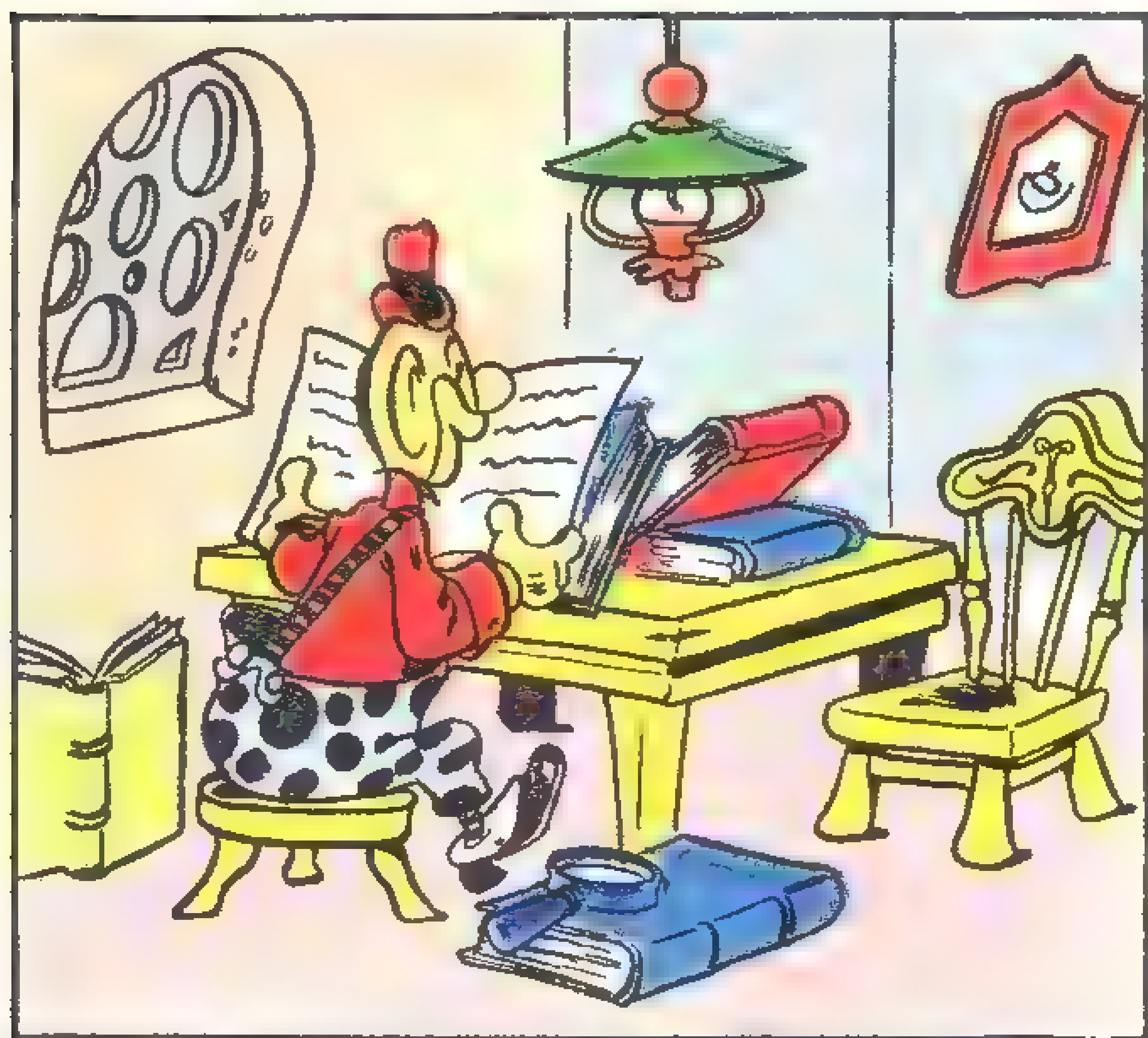
En dus laadde Willie de stenen op zijn kruiwagen en reed ze naar zijn tuin. Natuurlijk wist hij niet wat Kwink met die stenen van plan was. Je begrijpt dat de clown vreemd opkeek, toen hij zag dat zijn stenen verdwenen waren. „Waar zijn die in vredesnaam gebleven?" vroeg hij verwonderd.

De verbaasde Kwink wist niet hoe hij het had. Terwijl hij zoekend zijn tuin rondkeek, liet hij de steen die hij in zijn handen had pardoes op de grond vallen. „Hoe is dat nu mogelijk?" zei hij. „Ik snap er niets van!" Natuurlijk lette hij niet op de voetsporen die Willie had achtergelaten.

SPEELGOED

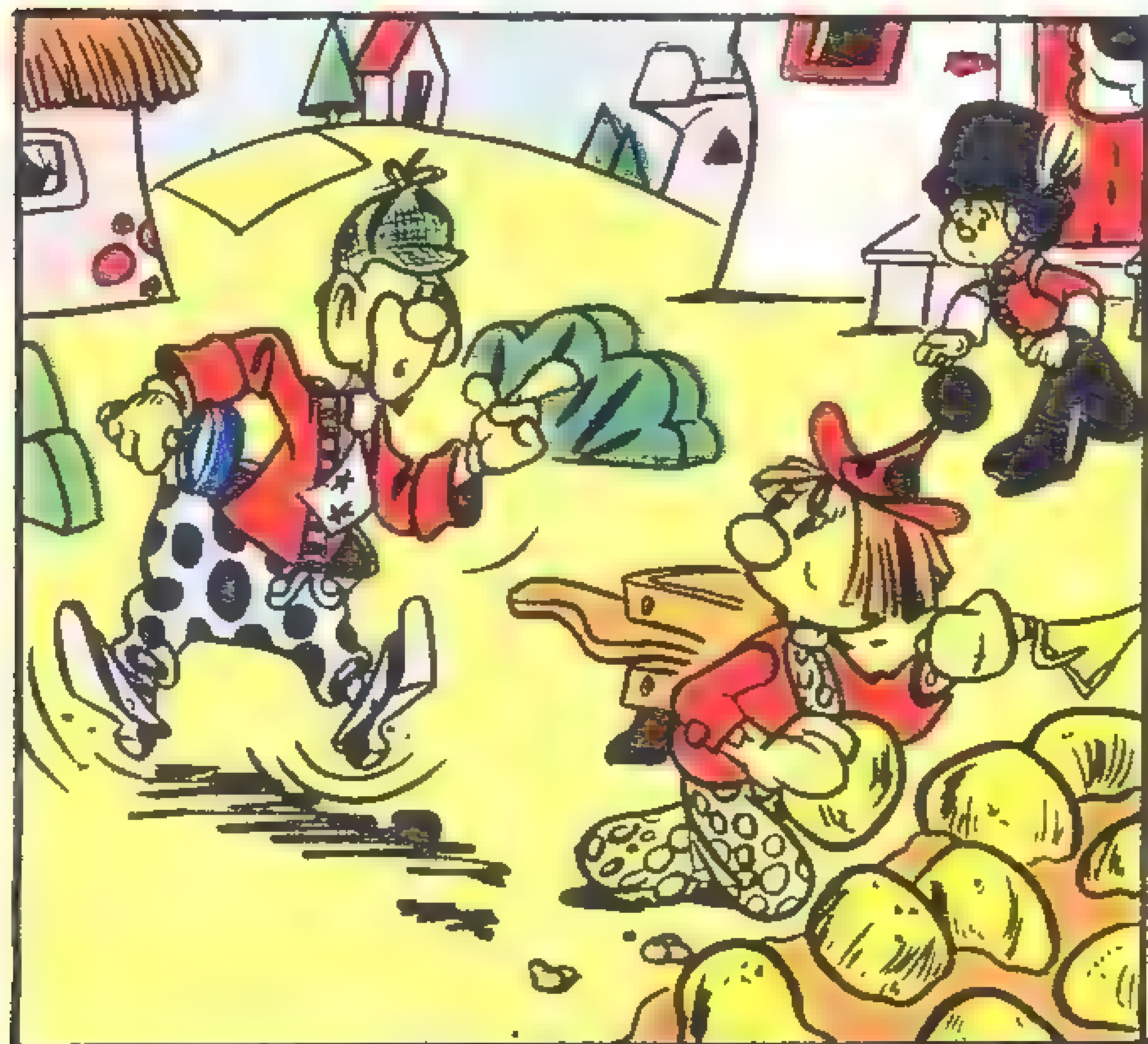

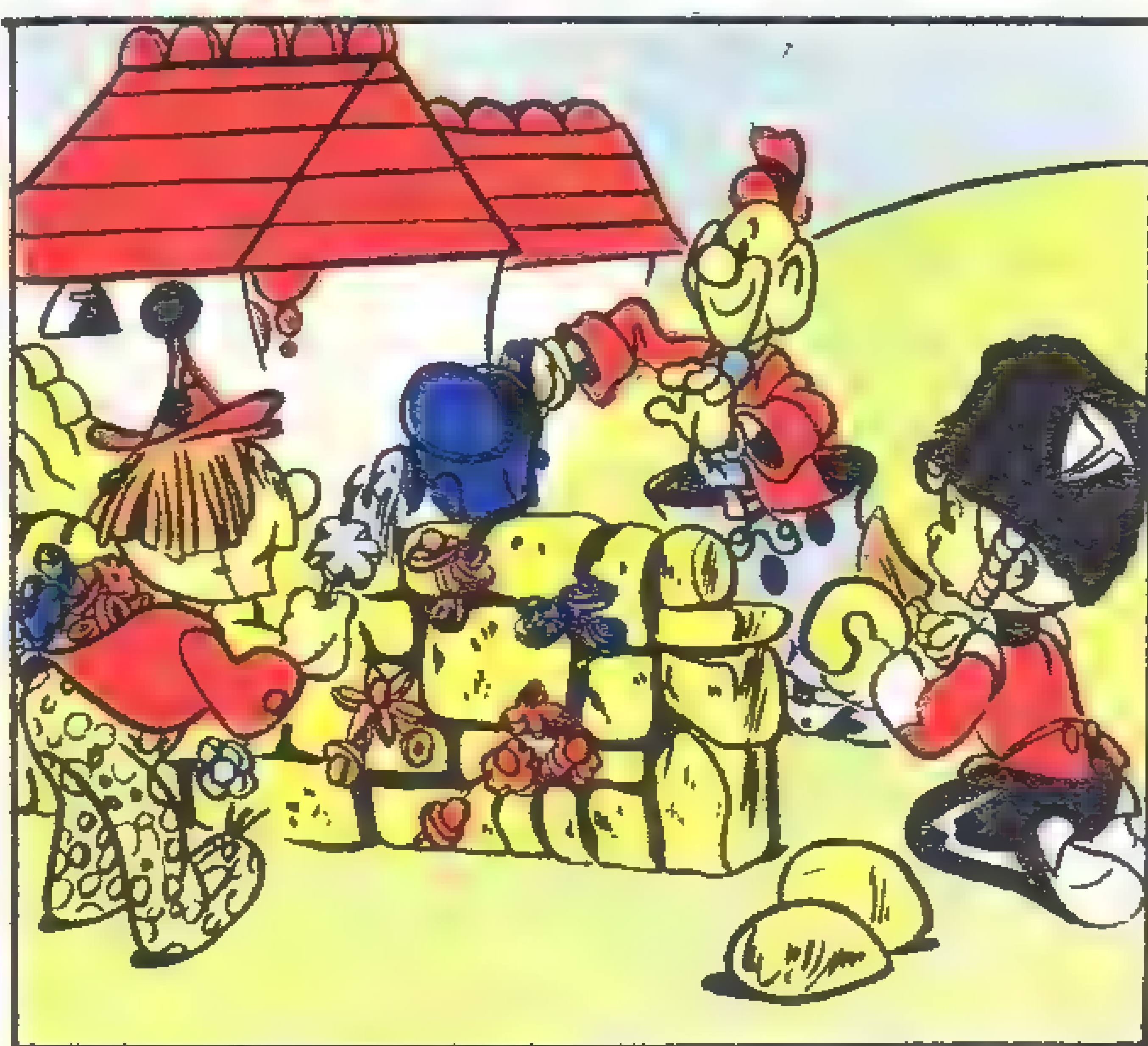
Opeens kreeg Kwink een idee. Hij ging vlug zijn huis binnen en pakte een boek. Het was een handleiding voor detectives. Kwink begon vlug te lezen en bromde: „Ik denk dat hier wel in staat wat ik in dit geval moet doen." En toen las hij dat hij goed moest uitkijken naar voetsporen.

„Aha," lachte Kwink, terwijl hij zijn speciale speurderspet opzette, „dát is het, voetsporen! Ik ga meteen zoeken!" Met een reusachtig vergrootglas in zijn hand rende hij naar buiten en begon te zoeken. Al gauw vond hij de voetsporen die Willie achtergelaten had en volgde die.

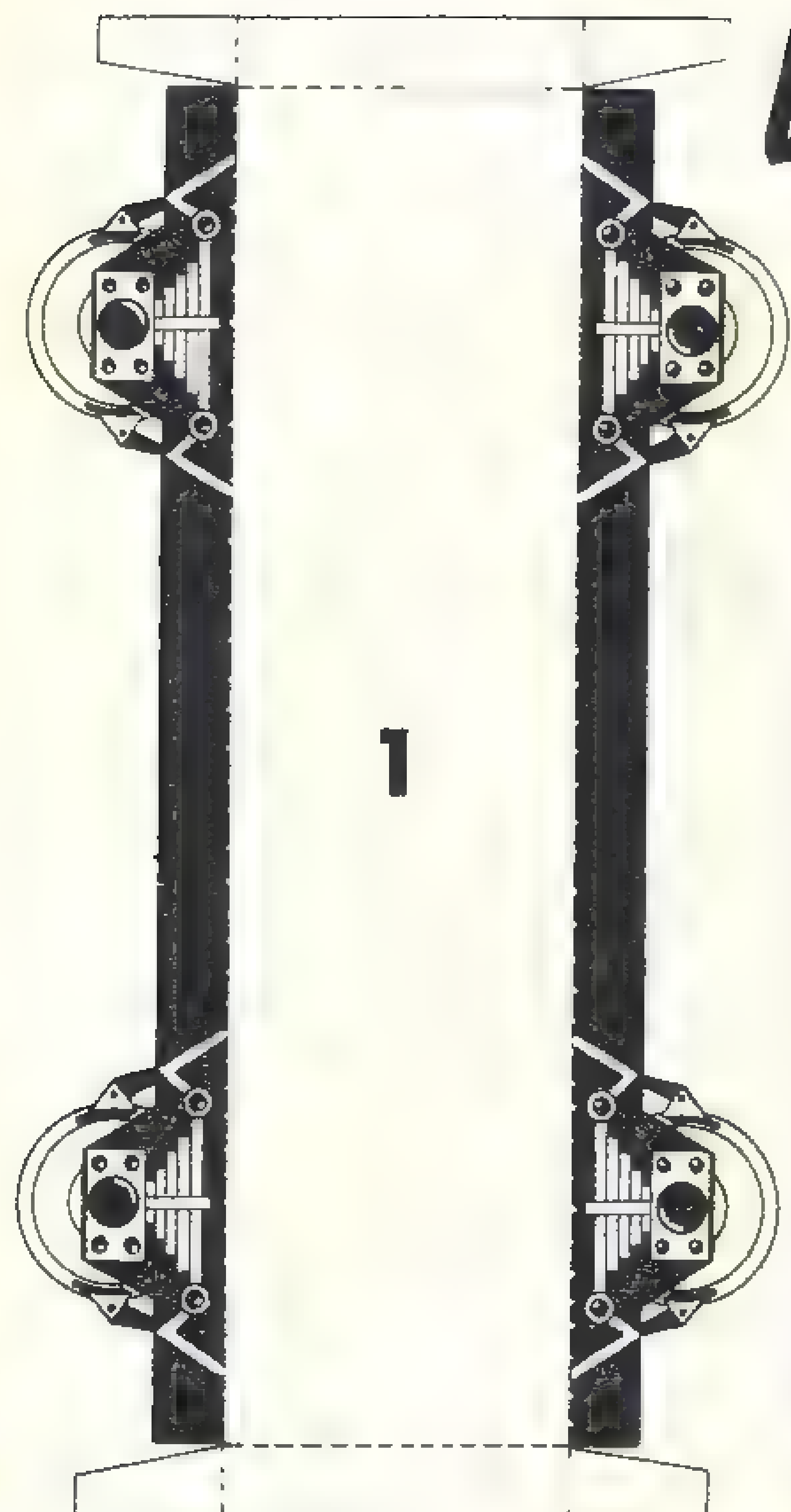
De voetsporen leidden naar de tuin van Willie. Kwink werd erg boos toen hij zag dat Willie bezig was van zijn stenen een rotstuin aan te leggen. „Zo, zo, dus jij hebt mijn stenen meegenomen!" zei hij kwaad. Willie en Tommie, die bij hem was, vroegen zich af waarom de clown zo kwaad was.

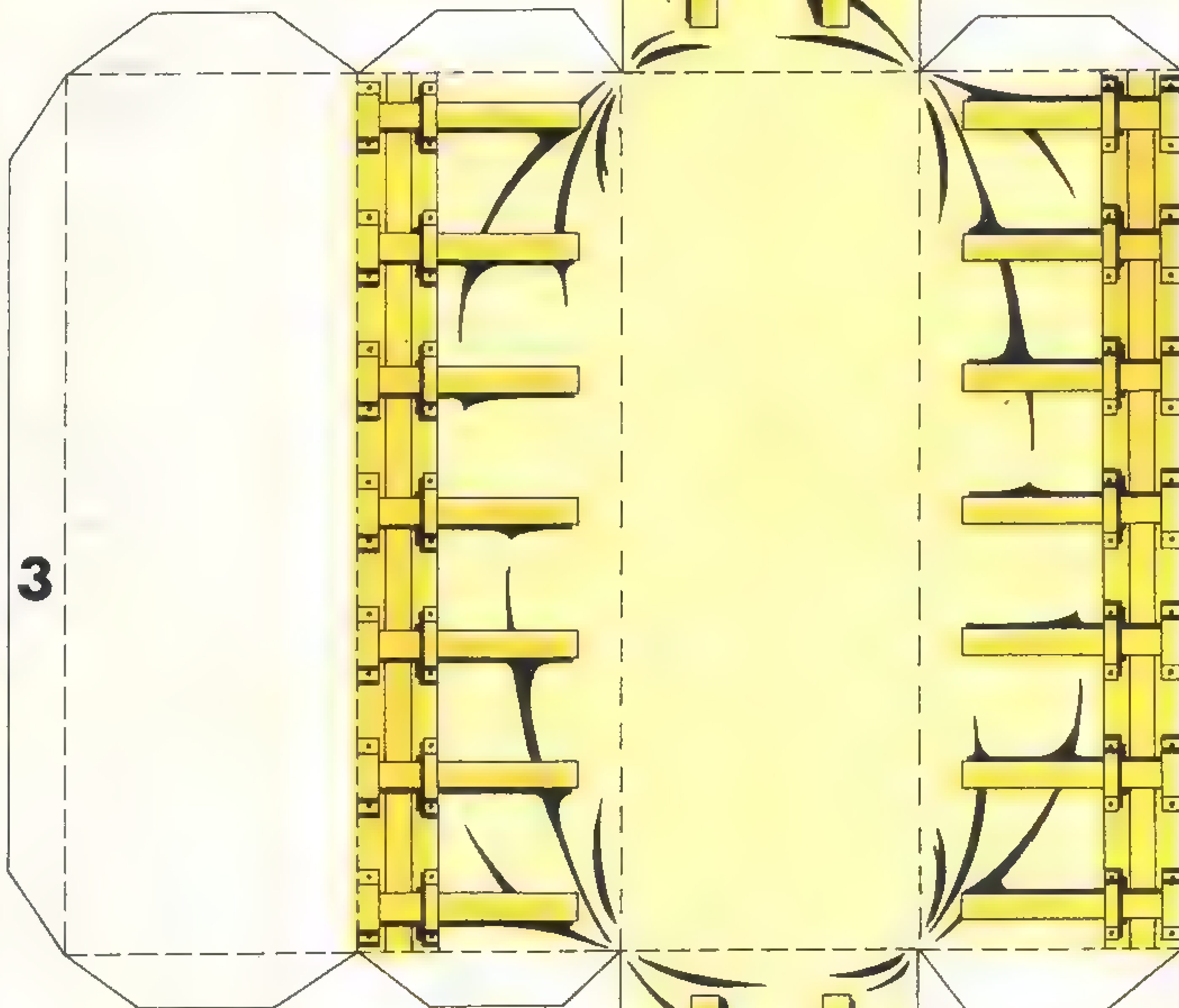

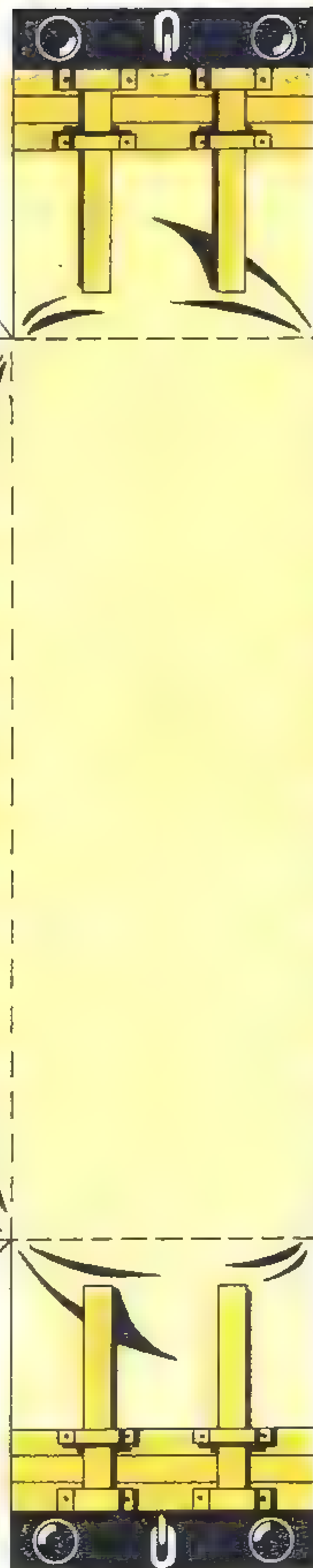
Maar toen Tommie hoorde wat er gebeurd was begon hij te lachen en Willie zei dat het hem heel erg speet. Toen kreeg Tommie een idee. Met zijn drieën bouwden ze een muur tussen de tuin van Kwink en die van Willie en ze hadden daarbij veel plezier. En zo kreeg Kwink tóch een mooie tuinmuur!

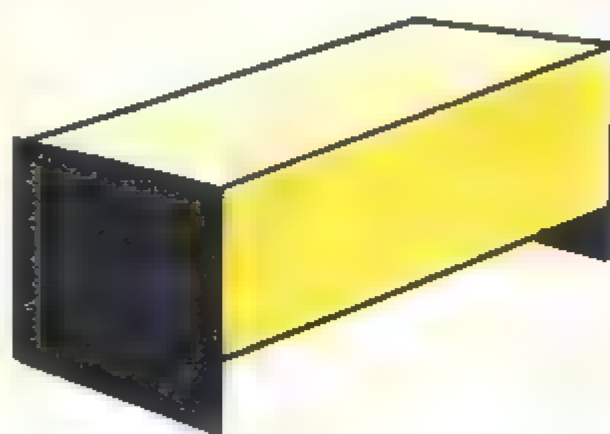
Een rongenwagen

met lading onder het dekzeil

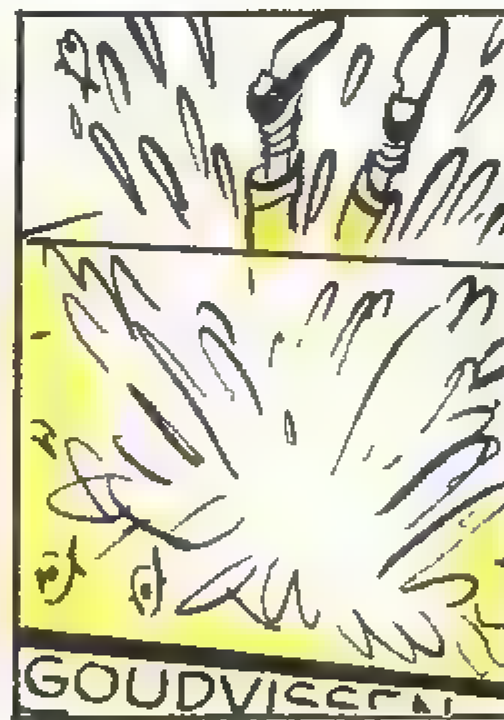
We gaan bij het maken van deze rongenwagen weer precies zo te werk als bij de voorgaande treinstellen. Eerst plakken we de delen op dun tekenpapier. De wielen 1 knippen we uit, vouwen ze en de witte uitstekende lippen plakken we achter de zijkanten. Nu knippen we deel 2 uit, vouwen het en bevestigen de plaklip 3 tegen de achterkant van de andere zijde. Het geheel sluiten we af met de kopkanten 4. Deel 1 wordt nu midden onder deel 2 geplakt en de wagen is klaar. *S.*

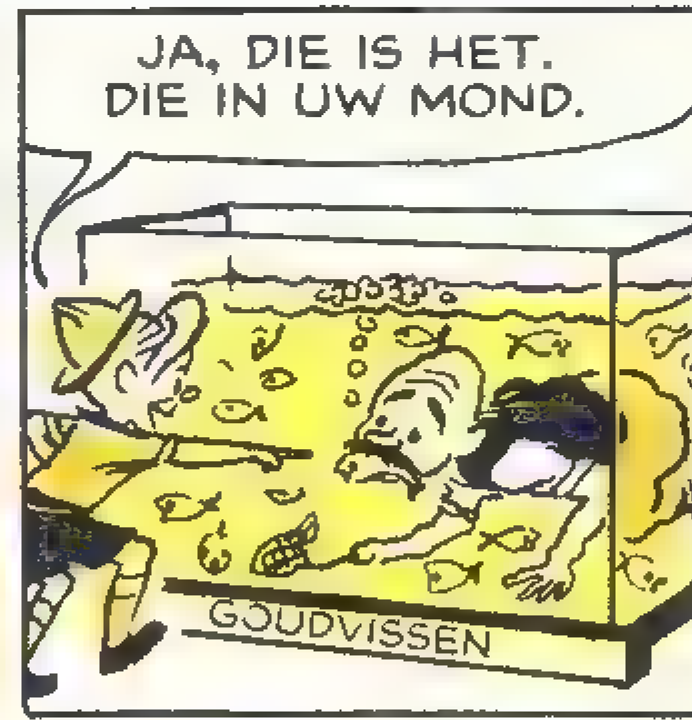
Dickie Dapper

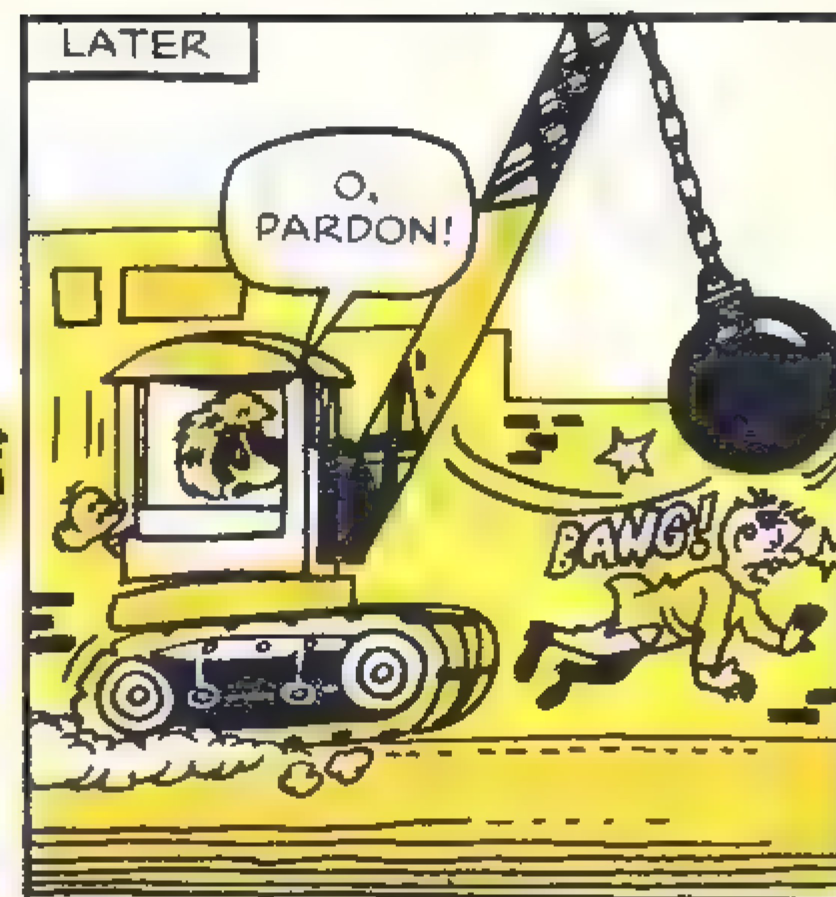

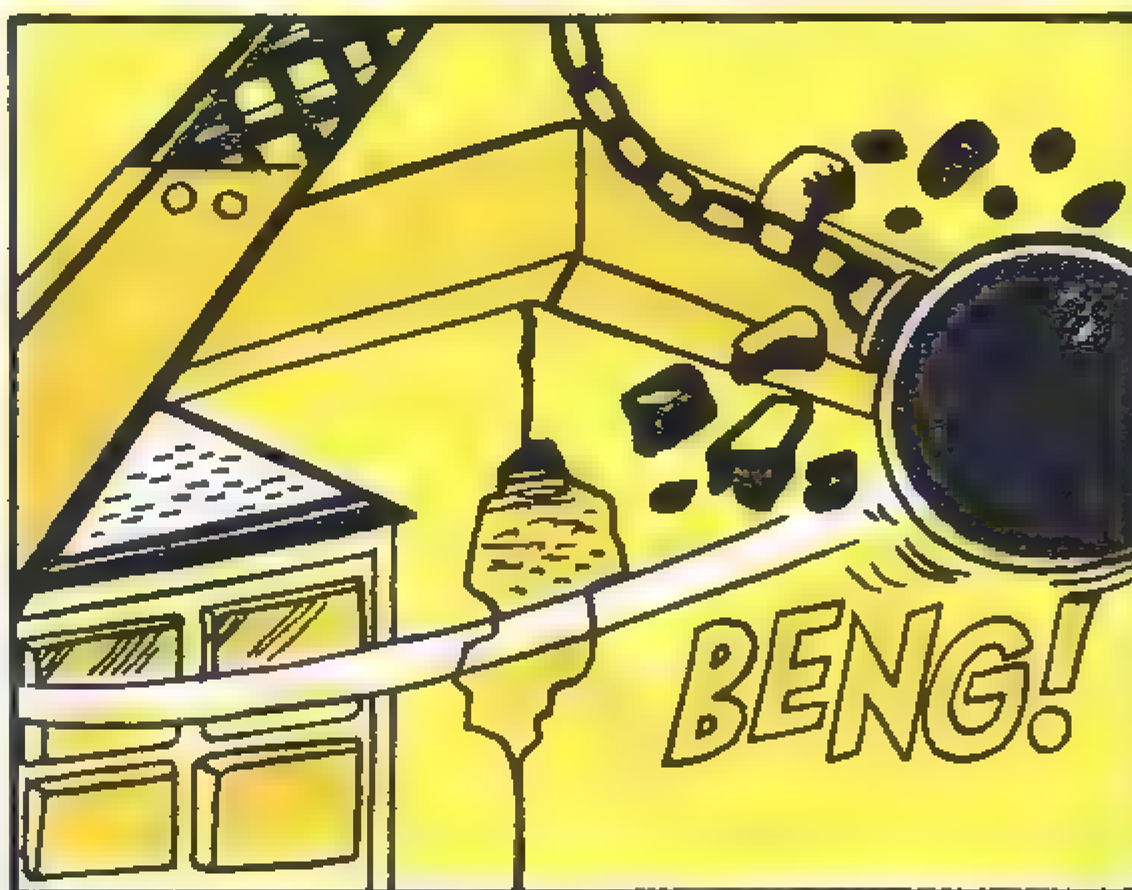

LEONARD

WIL JIJ DAT LELIJKE GEBOUW OPRUIMEN, LEONARD?
RAADHUIS

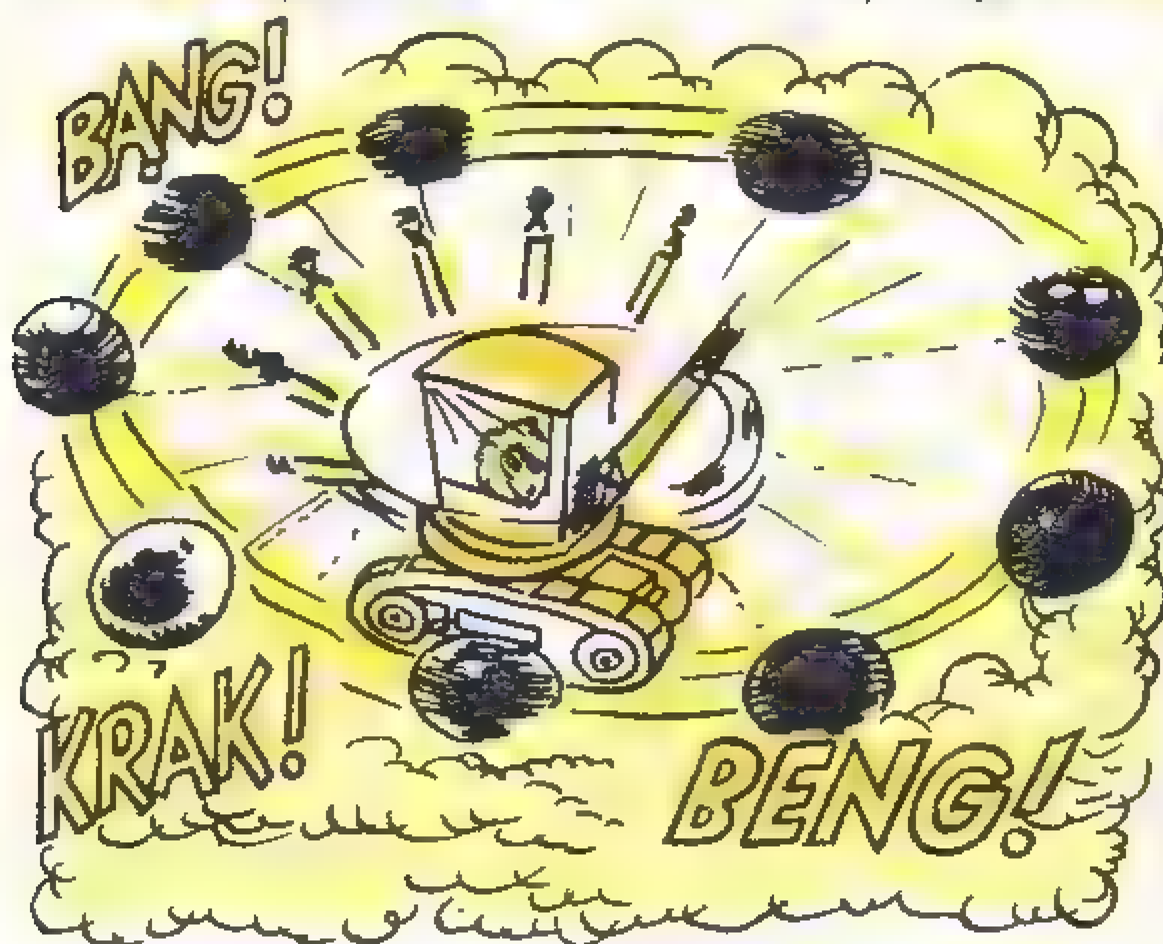

IK KRIJG VANDAAG EEN COLLEGA OP BEZOEK!

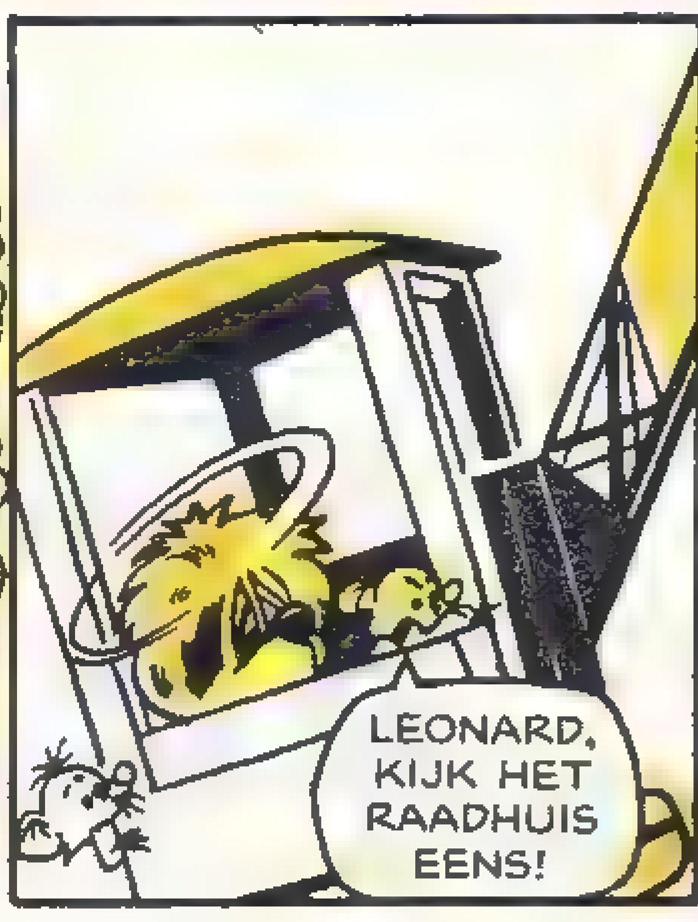

LATER
O, PARDON!
BANG!

DAAR GAAT IE!

BENG!

LIEVE HELP, WAT DOET DAT DING VREEMD!

BANG!
KRAK!
BENG!

LEONARD, KIJK HET RAADHUIS EENS!

EZEL, JE HEBT HET VERKEERDE GEBOUW OP-GERUIMD!

LATEN WE MAAR GAAN!
GOEDEMIDDAG, BURGEMEESTER. WELKOM IN HET... EH... RAADHUIS!
RAAD-HUIS

De ontvoering naar Mars!

DE BEWONERS VAN MARS HADDEN EEN GROEP KINDEREN VAN DE AARDE ONTVOERD. JACK HARKNESS, EEN MARINEMAN, WAS OOK NAAR DE PLANEET MEEGENOMEN.

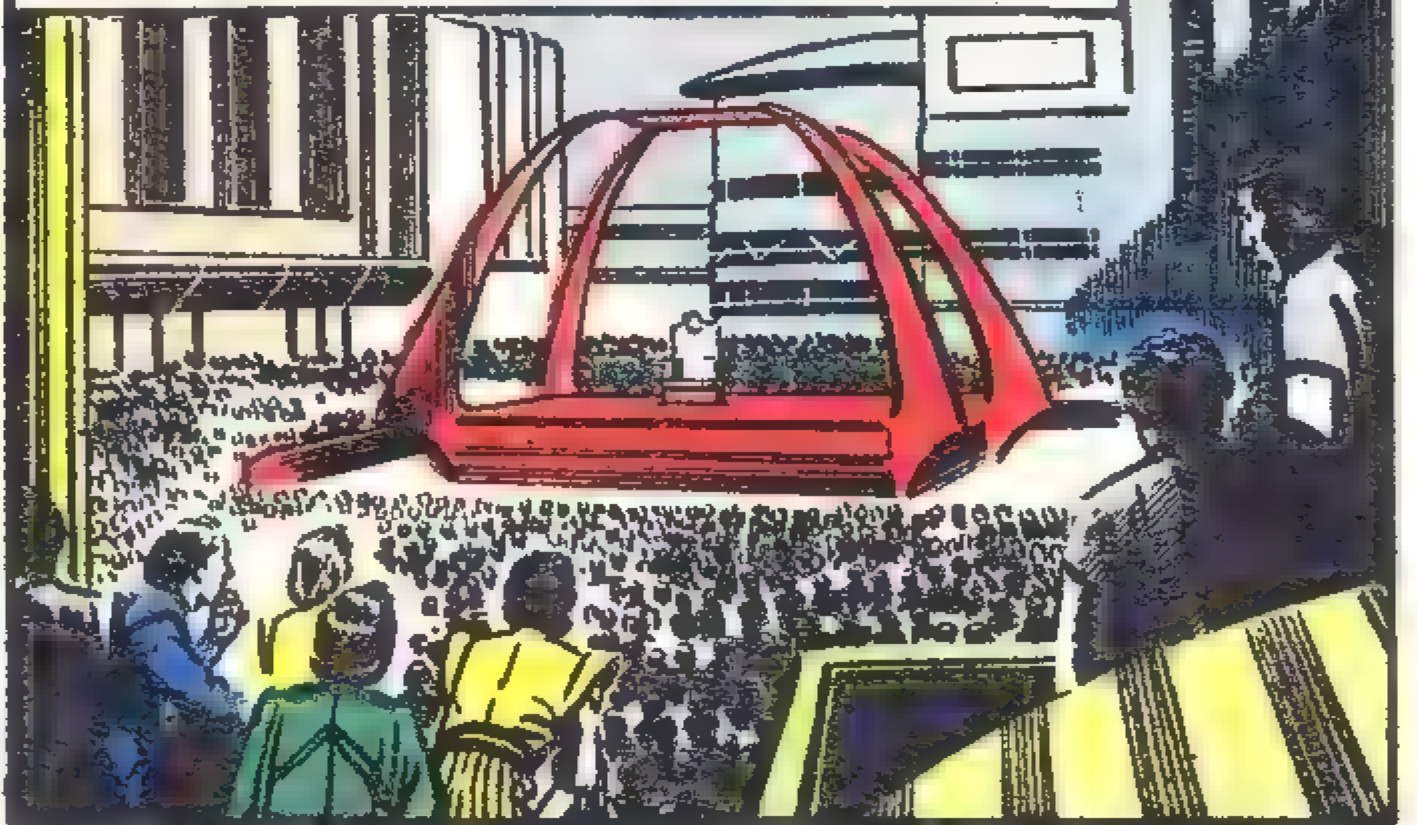

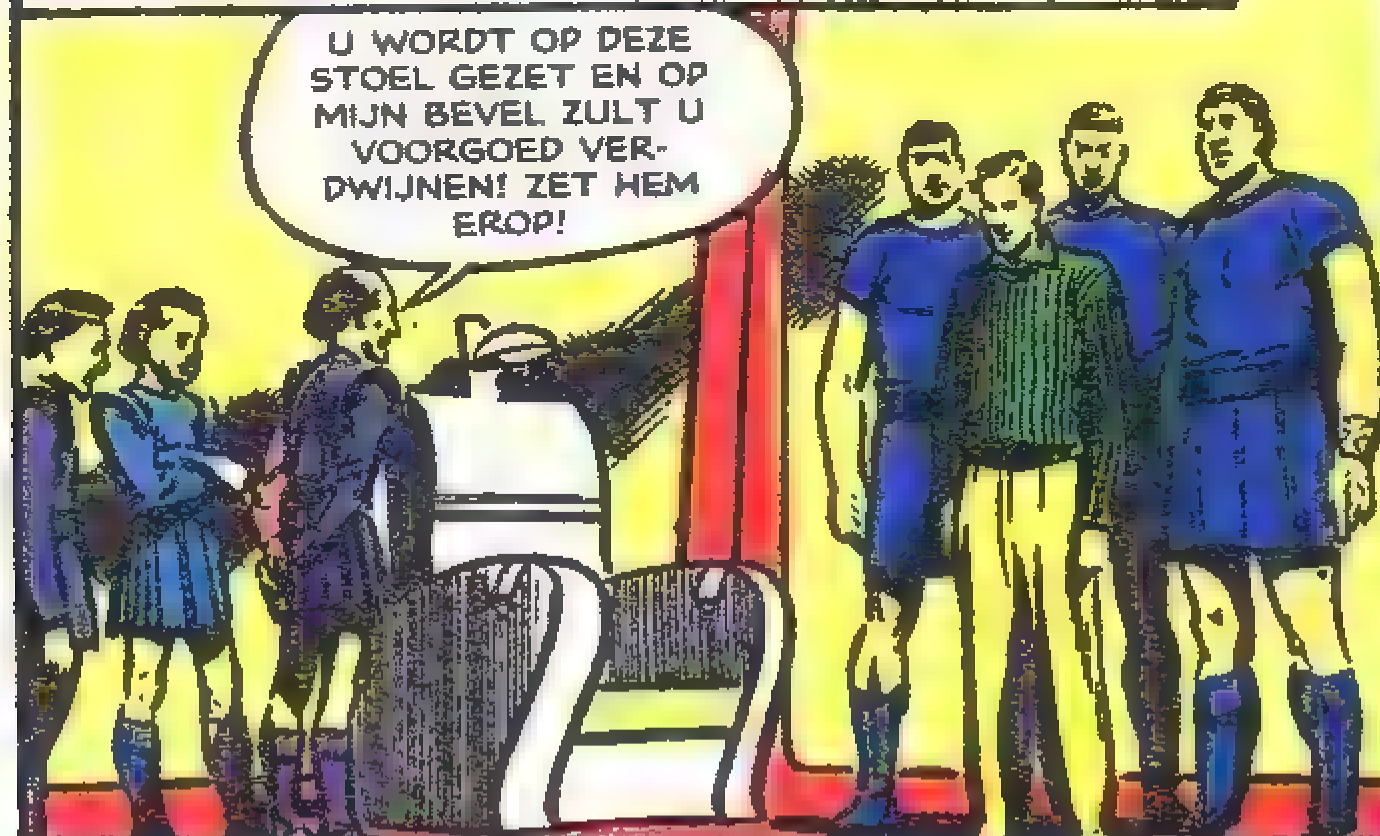

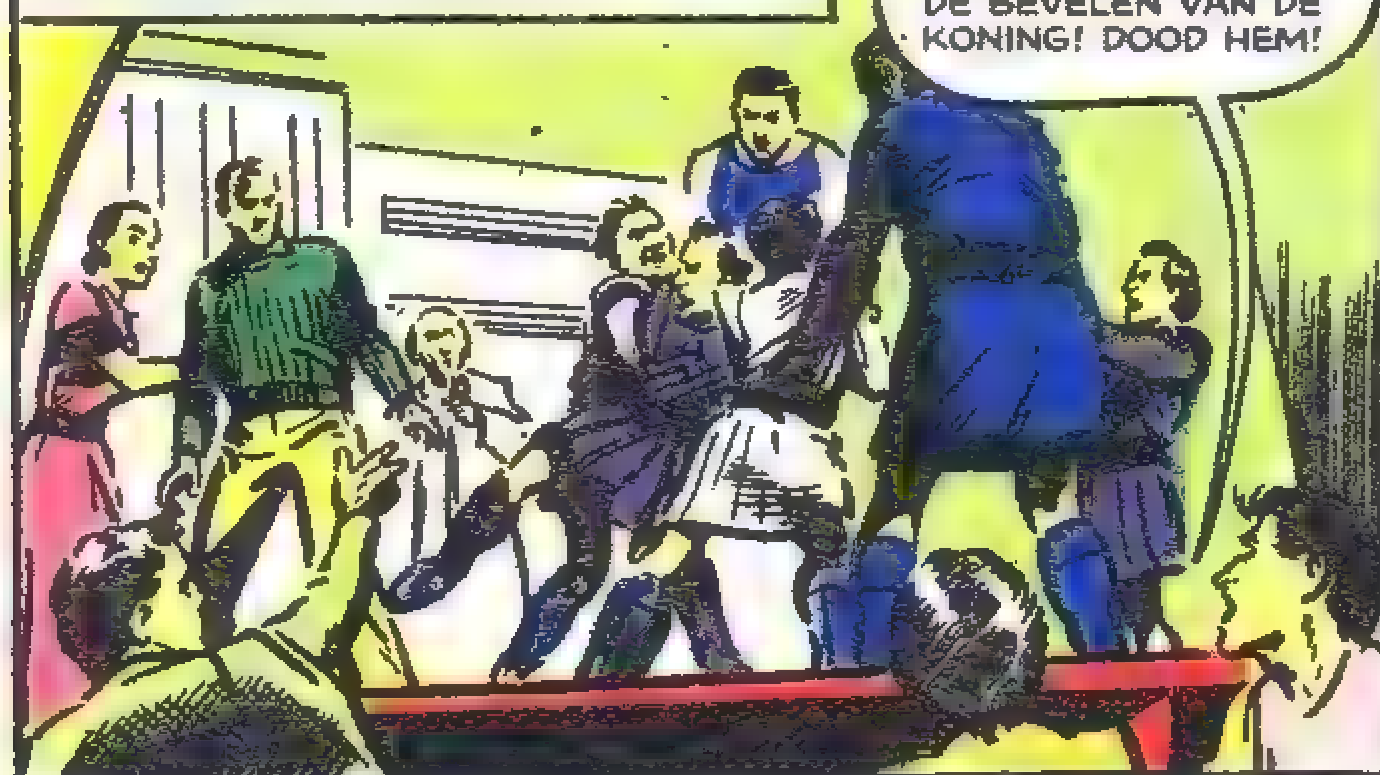

KARIL MERKTE DAT HAAR BROER DEZELFDE GEDACHTEN HAD.
IK HEB DE MENSEN VAN DE AARDE LEREN KENNEN. HET IS NIET GOED DAT WIJ HEN AANVALLEN!
GOED, IK ZAL MET DE OPPERRECHTER SPREKEN!

OP DE MORGEN VAN DE VOLGENDE DAG WAS EEN GROTE MENIGTE NAAR HET PLEIN GESTROOMD.

EVEN LATER WERD JACK NAAR EEN VERHOGING GEBRACHT.
U WORDT OP DEZE STOEL GEZET EN OP MIJN BEVEL ZULT U VOORGOED VERDWIJNEN! ZET HEM EROP!

OPEENS...
STOP! MIJN BROER WIL DEZE MAN VRIJLATEN!
JA, EN HIJ HEEFT BEVOLEN DAT WIJ DE AARDE NIET ZULLEN AANVALLEN!

TOEN KURKIL DAT HOORDE TROK HIJ EEN DOLK EN KWAM OP JACK AF.
JIJ HEBT ONZE KONING BEPRAAT! IK ZAL JE DODEN!

MAAR VOOR HET TOT EEN GEVECHT KWAM WERD KURKIL DOOR DE OMSTANDERS GEGREPEN.
KURKIL IS ONGEHOORZAAM AAN DE BEVELEN VAN DE KONING! DOOD HEM!

KURKIL WERD NAAR DE STOEL GESLEEPT EN DAAROP VASTGEBONDEN.
MAAR DIT IS...
HIJ IS ONGEHOORZAAM GEWEEST AAN DE KONING!

ER WEERKLONK EEN BEVEL, GEVOLGD DOOR EEN ZOEMTOON EN TOEN JACK NAAR DE STOEL KEEK...
WÀT? HIJ IS VERDWENEN...
HET WAS ZIJN VERDIENDE STRAF!

DE MENIGTE VERSPREIDDE ZICH EN KARIL NAM JACK MEE NAAR HET PALEIS.
WAT BETEKENT DIT?
MIJN BROER HEEFT BESLOTEN DAT WIJ ANDERE MIDDELEN ZULLEN ZOEKEN OM HET UITSTERVEN VAN ONS RAS TEGEN TE GAAN. U BENT VRIJ!

OP BEVEL VAN TOMIL WERDEN DE KINDEREN EN JACK NAAR EEN RUIMTESCHIP GELEID DAT HEN NAAR DE AARDE ZOU BRENGEN.
DE BEWONERS VAN DE AARDE ZULLEN U DANKBAAR ZIJN VOOR DIT BESLUIT.
VAARWEL EN GROET DE AARDBEWONERS VAN ONS!

EN EVEN LATER...
DAAR GAAN ZE. HARKNESS EN AL DE AARDBEWONERS ZIJN NU ONZE VRIENDEN. EN WIJ ZULLEN WEL EEN ANDERE MANIER VINDEN OM NIET TEN ONDER TE GAAN!
EINDE

Het spoor van de slang

SLOT

DOOR PETER GREY
ILLUSTRATIES: GERALD HAYLOCK

HOOFDSTUK VIII

Vicky vindt haar vader

De motor brulde en sloeg toen weer af. Manuel draaide zich op zijn zij en staarde naar de helikopter. Toen stootte hij een kreet van woede uit en sprong op. De motor loeide opnieuw. Manuel zwaaide met zijn armen. Hij holde naar de machine, maar de grote schroefbladen draaiden nu op volle snelheid en de helikopter steeg snel omhoog. Vicky wierp nog een blik op Manuel, die in machteloze woede zijn vuisten balde, en juichte: „Het is gelukt!"

John Graham knikte, grinnikte en liet zijn ogen over het landschap dwalen.

Hun gevoel van triomf duurde echter niet lang. John Graham moest tweemaal rond de top van de Sombrero cirkelen voor hij zich kon oriënteren en toen hij tenslotte in de richting van Montegranda koerste, had de machine met een sterke tegenwind te kampen. John Graham tornde er tien minuten tegenop en zei toen: „Met deze wind verbruiken we te veel benzine. We halen het niet tot Montegranda. Let op de meter en waarschuw me als de wijzer de rode streep nadert. Dan moeten we landen."

Vicky hield haar ogen op de meter gevestigd en een tijdje later zei ze: „De wijzer staat dicht bij de streep, oom John."

„Dan zijn we genoodzaakt te dalen," zei hij. Ze vlogen boven de jungle, die als een woeste, olijfgroene massa onder hen lag. Over een paar minuten zouden ze daarin terechtkomen. Het was als een val in de oceaan!

Plotseling uitte Vicky, die scherp uitkeek, een kreet. „Kijk, oom John, daar! Links voor ons! Daar zie ik rook!"

John Graham keek in de aangeduide richting. Hij stuurde de helikopter naar het punt waar een dunne rookspiraal omhoogkringelde en hun spiedende ogen zagen al gauw een open vlakte langs de oever van een riviertje. Hier en daar stonden tenten en rond een vuur zaten een paar Indianen.

„Laten we hopen dat ze vriendschappelijk zijn," zei John Graham. „We zullen het erop moeten wagen."

De helikopter zweefde even boven de kleine vlakte en daalde toen. En juist toen de machine aan de grond stond, sputterde de motor en zweeg... De laatste druppel benzine was verbruikt.

Het volgende ogenblik schoof Vicky de deur open en keek rond. Uit de schaduw van een van de tenten was een blanke naar voren gekomen en liep op de helikopter toe. De man en het meisje keken elkaar gelijktijdig aan en uitten tegelijk een kreet van opperste verbazing. Vicky keek in het gezicht van haar vader; professor Masters zag zijn dochter voor zich. „Vicky!" riep hij verbijsterd. „Vicky! Maar... maar dat kan toch niet waar zijn!"

Vicky sprong uit de helikopter en vloog haar vader in de armen. „Pappa! Ik ben het! Ik ben het echt!" Ze huilde van vreugde en lachte om het grappige voorkomen van haar vader.

Wat voorafging:

Professor Masters is op expeditie in Zuid-Amerika. Zijn dochter Vicky is samen met een vriend, John Graham, in een helikopter naar hem op zoek. In de Sombreroberg ontdekken ze een oude tempel en ze weten aan twee schurken te ontkomen.

Victor Masters had meer weg van een Indiaan dan van een professor, maar Vicky zou hem uit duizenden hebben herkend. „Wat ziet u er gek uit," zei ze lachend. „Net een landloper!"

Professor Masters streek zijn dochter over het verwaaide haar en keek naar haar vuile jurk. „Nou," zei hij, „jij lijkt ook niet erg op het keurige meisje dat ik op Jamaica heb achtergelaten." Over Vicky's schouder keek hij naar John Graham. „Welkom," zei hij. „Ik ben u zeer dankbaar en ik ben natuurlijk ook benieuwd wat dit allemaal te betekenen heeft."

John Graham stapte uit de helikopter en kwam naar hen toe. „Uw dankbaarheid wordt waarschijnlijk minder," zei hij, „als ik u vertel dat ik de hulp, die u waarschijnlijk van mij verwacht, niet geven kan. Ik heb geen druppel benzine meer."

Professor Masters keek teleurgesteld. „Maar ik blijf u toch dankbaar," zei hij.

John Graham liet zijn ogen over het kamp gaan. De Indianen hadden zich teruggetrokken onder een paar bomen, waar ook wat muildieren stonden. Op de grond rond de tenten lagen kisten en balen en boven het vuur hing een ketel, waarin iets pruttelde. „Ik veronderstel dat u verdwaald is en niet weet hoe u verder moet," zei hij. „Maar laat ik u eerst ons verhaal vertellen."

John Graham gaf een verslag van de gebeurtenissen. Professor Masters knikte nadenkend toen hij hoorde wat zij met Manuel en José hadden beleefd. Maar toen John hem over de tempel van de slangaanbidders vertelde, raakte de professor bijna buiten zichzelf van opwinding. „Hebben jullie een tempel ontdekt?" riep hij. „Een tempel die nog in de oorspronkelijke toestand verkeert? Met een beeld? Wat een succes! Dit overtreft al mijn verwachtingen!"

„Maar voorlopig hebben we niet veel aan die ontdekking," merkte John Graham droog op. „We zitten hier verloren in de wildernis."

„Laten we eerst wat eten," stelde de professor voor. „Daarna praten we verder."

Ze gingen rond het vuur zitten en deden zich te goed aan de inhoud van de ketel.

„We zijn inderdaad verdwaald," zei professor Masters, toen de maaltijd geëindigd was. „Mijn gidsen blijken hier niet bekend te zijn en we hebben weken doelloos rondgedwaald. Ik was juist van plan om twee van mijn mannen met een brief naar Montegranda te sturen om de autoriteiten te verzoeken me nieuwe voedselvoorraden en betrouwbare gidsen te sturen. Maar uw helikopter heeft me op een ander idee gebracht. Nu ik weet dat er bij de Sombrero een geschikt landingsterrein is, wil ik proberen per vliegtuig daar te komen. Ik ga eerst terug

Vicky sprong uit de helikopter en vloog haar vader in de armen.

naar Porto Nero om alles te regelen voor een nieuwe expeditie. Misschien kunt u me daarna naar de Sombrero brengen."

„Heel graag," zei John. „Ik hoop alleen dat we bij de berg niet op vijandelijke Indianen stoten, gewapend met geweren van señor Lobo!"

Professor Masters schudde het hoofd. „Daar hoeven we niet bang voor te zijn," zei hij. „Lobo drijft geen handel met Indianen. Ik ken hem. Hij is een tegenstander van de regering. Ik denk dat hij plannen uitwerkt voor een revolutie."

„Een revolutie?" riep John verbaasd. „Waarom wilde hij dan een lading vuurwapens naar de Sombrero brengen?"

„Ik geloof dat ik hem dóór heb," antwoordde de professor. „Lobo heeft u opdracht gegeven om zijn twee handlangers met zogenaamde koopwaar naar de Sombrero te brengen. Maar in werkelijkheid moesten de geweren naar Boca om een bende, die hij daar heeft gevormd, te bewapenen. Manuel heeft dat geweten en vroeg u in Boca terug te vliegen met achterlating van de kisten. Van Boca uit wilden de oproerlingen Porto Nero bezetten en daarna de rest van het land. Maar u hebt hun plannen vertraagd. Manuel en José zullen nu proberen muilezels van de Indianen te kopen en de wapens naar Boca te brengen. Ik zal de autoriteiten in Montegranda waarschuwen en hun vragen ons benzine te brengen."

Professor Masters ging zijn tent binnen en kwam een kwartier later terug met een verzegelde brief. Hij wenkte twee van de Indianen en sprak met hen. Zij zadelden hun muildieren en vertrokken in de richting van Montegranda.

Vicky zat na de maaltijd glimlachend in de schaduw van haar vaders tent. Nadat de Indianen waren verdwenen, ging de professor voor haar staan. Hij schudde het hoofd en probeerde ernstig te kijken. Maar de tinteling in zijn ogen bedierf het effect wel enigszins. „Ik moet eigenlijk heel boos op jou zijn, jongedame," zei hij. „Je hebt je als verstekeling aan boord van een schip verstopt. Je hebt meneer Graham een massa geld gekost. Je hebt tante Ursula vreselijk in ongerustheid gebracht en je hebt mijn kansen om zelf een grote ontdekking te doen bedorven!"

„O, pappa," zei Vicky, „heb ik dat allemaal op mijn geweten? Maar ik *moest* u vinden, begrijpt u? En wat tante Ursula betreft: ze maakte zich geen zorgen over u, dus zal ze dat ook niet over mij gedaan hebben. Het spijt me dat oom John en ik die tempel het eerst ontdekt hebben, maar ik zal echt aan niemand vertellen dat u niet de ontdekker is! En oom John zal er ook zijn mond over houden!"

Twee weken later bereikte de hulpexpeditie uit Montegranda het kamp. John Graham, professor Masters en Vicky vlogen terug naar Montegranda. Daar hoorden ze dat de bende van Lobo intussen door het regeringsleger was overmeesterd. Er werd een nieuwe expeditie uitgerust, die door de lucht naar de Sombrero reisde; John Graham maakte er met zijn helikopter deel van uit en Vicky mocht ook mee.

Intussen hadden de kranten over de hele wereld het verhaal van de expeditie gepubliceerd en iedereen las het. Behalve tante Ursula. . . ze vond de hele expeditie een dwaasheid. Ze vertrok met de eerstvolgende boot naar Engeland in de overtuiging dat Vicky Masters een onmogelijk meisje was; ze had, ofschoon ze nog een kind was, bewezen even dol te zijn als haar vader!

E I N D E

Onverwachte vangst

door W. E. Johns

Brigadier Ginger van de afdeling Luchtpolitie van Scotland Yard neuriede een vrolijk deuntje, terwijl hij met zijn kleine, eenmotorige toestel zijn dagelijkse patrouillevlucht maakte langs de Engelse kust. Het was die dag nogal bewolkt en het kleine vliegtuigje dook van de ene wolk in de andere. Brigadier Ginger keek op zijn horloge. Het was bij twaalven, tijd om terug te keren naar de basis. Maar juist op dat ogenblik zag hij op een wolk onder zich een grote, donkere schaduw. Nieuwsgierig zochten zijn ogen het luchtruim af en al gauw ontdekte hij het toestel waarvan de schaduw afkomstig was: een Auster, net zo'n toestel als waarin hij vloog. Uit de koers die de machine volgde maakte Ginger op dat hij uit de richting van het Kanaal kwam.

Ginger liet zijn machine stijgen en bekeek het andere toestel aandachtig. Niet omdat hij het om de een of andere reden verdacht vond, maar alleen uit nieuwsgierigheid en omdat politiemannen nu eenmaal gewend zijn alles aandachtig te bekijken. Na enige tijd liet hij zijn machine weer dalen tot hij de registratieletters op de bovenkant van de vleugels kon ontcijferen. Hij noteerde ze op een velletje papier en bleef het andere toestel volgen.

Een paar minuten vlogen de twee machines achter elkaar aan zonder dat een van hen van koers of hoogte veranderde. Maar juist toen Ginger er opnieuw over begon te denken om naar zijn basis terug te keren, gebeurde er iets onverwachts. De Auster voor hem maakte opeens een scherpe bocht naar links en dook in een grote wolk.

Op het voorhoofd van brigadier Ginger verscheen een frons. De piloot moet me in zijn spiegeltje gezien hebben, dacht hij. En om de een of andere reden vindt hij het niet prettig dat ik achter hem aan vlieg. Hm, een tikkeltje verdacht, als je het mij vraagt!

Brigadier Ginger ging verzitten in zijn stoel en besloot de vreemde Auster te blijven volgen. Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Het kleine toestel was in geen velden of wegen te zien. Ginger liet zijn machine dalen tot onder het wolkendek, maar ook daar was geen spoor van de vluchteling te bekennen.

Na een tijdje rondgecirkeld te hebben keerde Ginger onverrichter zake naar zijn basis terug. Vandaar reed hij per auto naar het hoofdbureau van Scotland Yard.

„Nog nieuws, brigadier?" vroeg zijn chef, inspecteur Bildon, toen hij diens kamer binnenstapte.

„Ja en nee, inspecteur," zei Ginger nadenkend, terwijl hij naar een grote ladenkast liep, die bijna een hele wand van de kamer besloeg. „Weet u nog dat inspecteur Brissac van de Franse politie gisteren opbelde over een of ander sportvliegtuigje, waar iets mee was?"

„Ja zeker."

„Wat was er eigenlijk precies mee aan de hand, inspecteur?"

„Als ik me goed herinner ging het over een Engels sportvliegtuigje, dat tweemaal boven Frankrijk gesignaleerd is. Eén keer hebben ze het op de radar gezien en de tweede keer heeft men het gezien vlak voordat het het Kanaal overstak op weg hierheen. Volgens Brissac was er iets mee aan de hand. Hij dacht, geloof ik, dat ermee gesmokkeld werd."

„Weet u of de kustwacht de registratieletters heeft opgenomen?"

„Nee, dat hebben ze helaas niet. Het enige dat ze zeker weten is dat het een Auster was."

„Ik heb vanmorgen een Auster gezien," zei brigadier Ginger. „Hij kwam uit de richting van het Kanaal en zijn koers was noordoost. Het zou die bewuste Auster geweest kunnen zijn."

„Ben je hem niet achternagegaan?"

„Nee, daar kreeg ik eenvoudig geen kans voor. De piloot had me in de gaten en dook prompt in een wolk. Maar vóór dat gebeurde heb ik wel zijn kenletters opgenomen."

„En wat was je nu van plan?"

„Ik wou eens kijken of die letters wel bij dat toestel horen."

„Goed. Ga je gang."

Er ging een half uur voorbij zonder dat een van de mannen sprak. De inspecteur zat aan zijn bureau te schrijven en brigadier Ginger zocht naarstig in de kast. Tenslotte keek inspecteur Bildon op van de papieren op zijn bureau. „Heb je het al gevonden, Ginger?"

„Nee, inspecteur. Het gekke is dat ik nergens een Auster kan vinden die deze letters draagt. Trouwens, voor zover ik het kan bekijken bestaat er helemaal geen vliegtuig met deze letters, tenminste niet volgens het officiële register."

Inspecteur Bildon legde zijn pen neer en stond op. „Hm, dat is een vreemd geval," mompelde hij.

„Zal ik morgenochtend nog eens op onderzoek uitgaan, inspecteur?" zei Ginger.

„Nee, dat heeft niet veel zin. Als dat toestel werkelijk dingen doet die het daglicht niet kunnen verdragen, dan hoef je niet te denken dat je het morgen op dezelfde plaats zult vinden waar je het vandaag gezien hebt. Heb je zijn koers opgenomen?"

„Ja. Hij vloog in noordoostelijke richting."

„Nou, laten we dan eens op de kaart kijken. Trek eens een lijn, dan hebben we ongeveer een idee vanwaar hij is gekomen en waar hij naar toe ging."

Ginger pakte een potlood en een liniaal en liep naar de grote wandkaart. Na enige ogenblikken zei hij: „Als ik hier een lijn

trek, dan kom ik aan de ene kant in Normandië uit."

„Normandië, hm," zei inspecteur Bildon. „Daar is volop open terrein om met een Auster te landen. En waar komt de lijn aan de andere kant uit? Er moet daar ergens een vliegveld zijn waar hij wilde landen."

„Het enige vliegveld in die streek is dat van een particuliere vliegschool. Eens kijken, hoe heet het daar? O ja, Listern."

„Listern? O, daar staat me iets van bij. De school is opgericht door de een of andere rijke meneer uit Londen voor zijn zoon, die vroeger vlieger is geweest in het leger. Hij geeft vlieglessen aan een stel vrienden, geloof ik. Kijk eens of er iets over hen te vinden is, wil je."

Brigadier Ginger ging naar een aangrenzende kamer en vijf minuten later berichtte hij: „De eigenaar is ene Otto Kleiner. Zijn zoon David is vlieginstructeur. Ze hebben drie toestellen, allemaal Austers. Maar hun registratieletters kloppen niet met die ik vanmorgen opgenomen heb. Zouden ze soms nóg een machine hebben, die niet geregistreerd staat?"

„Lijkt me uitgesloten," zei Bildon. „Dan waren ze wel eerder tegen de lamp gelopen. Nee, volgens mij zit er iets anders achter. Het lijkt me het beste dat we eens een kijkje gaan nemen op die vliegschool. Zeg maar even tegen de hangar dat ze een toestel klaarzetten. Als het kan graag de Proctor. De Auster kunnen we beter niet nemen, want de kans bestaat dat die piloot vanmorgen jouw letters heeft opgenomen en weet wie we zijn. Ik zal intussen aan brigadier Gaskin vragen of hij alle gegevens van die meneer Kleiner wil laten opzoeken."

Een klein uur later was de politiemachine op weg naar de vliegschool in Listern, die bleek te bestaan uit een tamelijk groot, met gras begroeid terrein. Aan de kant stond een hangar, waaraan een windzak hing, en vlak erbij was een houten gebouwtje, waarschijnlijk het clubhuis. De deuren van de hangar stonden open. Er stond één toestel buiten, een Auster, waaraan iemand aan het werk was.

Inspecteur Bildon cirkelde een keer boven het veld rond, landde en taxiede naar het clubhuis. Toen hij de machine tot stilstand had gebracht en uitgestapt was, verscheen er een jongeman, gekleed in een grijze trui en een flanellen broek, op de veranda van het clubhuis. Hij stak zijn hand op en riep: „Goedemorgen. Komt u binnen. Wilde u hier eens een kijkje nemen?"

„Graag," antwoordde Bildon. „Ziet u, we kwamen langs vliegen en toen we die landingsbaan hier zagen kregen we opeens hevige zin om even onze benen te strekken."

„Komt u binnen."

„Hoe heet het hier eigenlijk?" vroeg Bildon, terwijl hij aandachtig om zich heen keek.

„Listern," zei de jongeman.

„Is dit soms een vliegschool?"

„Inderdaad."

„U hebt het niet erg druk, is het wel?"

„Ach nee, de school is pas kortgeleden geopend. Als het zomer wordt, krijgen we wel meer leden. Tussen haakjes: mijn naam is Kleiner. David Kleiner. Ik heb deze school van mijn vader gekregen."

„Hebt u veel gevlogen voor u hiermee begon?" vroeg Bildon.

„Ja, ik ben jarenlang militair vlieger geweest."

„Met wat voor toestellen vliegt u zoal?"

„Met Austers."

„Hoeveel hebt u er?"

„Op het ogenblik nog maar drie. Ik hoop dat we er een paar bij krijgen."

Bildon ging achter Kleiner het clubhuis binnen en Ginger slenterde met zijn handen in zijn zak naar de machine die voor de hangar stond.

„Denk om de tijd, hoor," waarschuwde de inspecteur. „Ik ga over een paar minuten de lucht weer in."

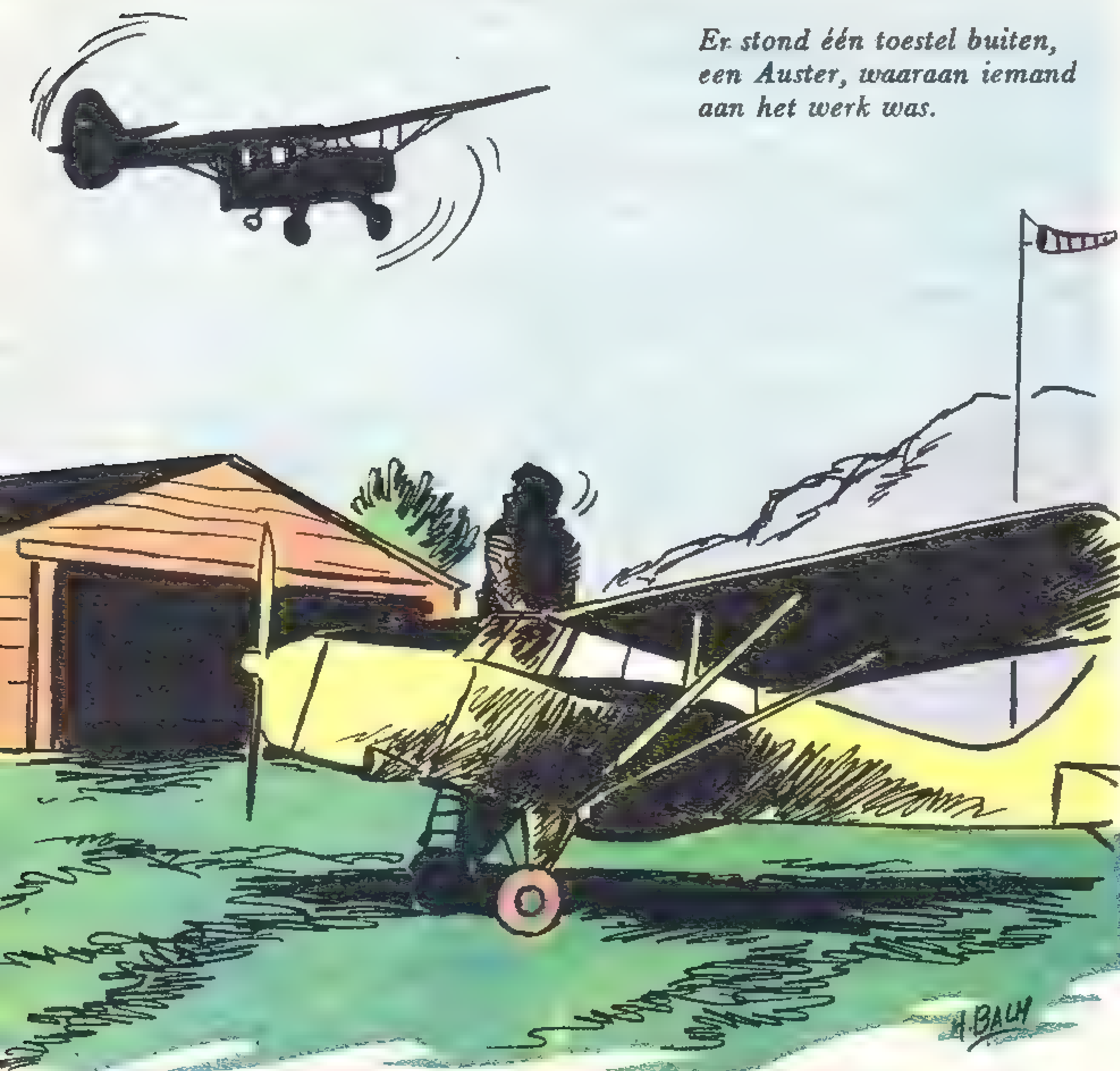
Toen Ginger even later het clubhuis binnenstapte, wist hij alles wat hij weten wilde. Bildon en Kleiner zaten aan een tafeltje te praten. Kleiner vertelde dat er die dag nog niet gevlogen was, maar dat hij aanstonds een leerling kreeg en dat ze de machine zouden gebruiken die buiten stond.

„Dan zullen we u niet langer ophouden, meneer Kleiner," zei Bildon. „We gaan er weer vandoor. Hartelijk dank voor de ontvangst. Ik hoop u nog eens te ontmoeten." En nadat ze over en weer handen geschud hadden liepen Ginger en Bildon naar hun toestel. Korte tijd later stegen zij op en verdwenen in de richting Londen.

„En, brigadier," begon inspecteur Bildon, toen ze een eind gevlogen hadden. „Wat heb je zoal gezien?"

„Drie Austers. Maar geen enkele droeg de letters die ik genoteerd heb. Ze hebben allemaal letters, die officieel geregistreerd staan. Maar één ding weet ik heel zeker: Kleiner heeft gevlogen. Hij beweerde dat er vandaag nog niet gevlogen was, maar de motor van de machine die buiten voor de hangar stond, was nog warm, en als hij dus niet gevlogen heeft, dan is er toch in elk geval iemand anders de lucht in geweest."

„Zo, zo," zei Bildon nadenkend. „Wat was die monteur eigenlijk aan het doen?"

Er stond één toestel buiten, een Auster, waaraan iemand aan het werk was.

Onverwachte vangst

,,Dat weet ik niet precies. Ik kreeg de indruk dat hij de machine een wasbeurt gaf."

,,Klinkt heel aannemelijk."

,,Ja, dat is zo. Maar ik heb ook nog iets anders ontdekt. Volgens mij zijn de Kleiners schat- en schatrijk. Naast de hangar stond tenminste een zo goed als nieuwe Rolls Royce. Ik kan me niet voorstellen dat Kleiner die betaald heeft met geld van zijn vlieglessen. Als hij nog maar zo weinig leden heeft, kan hij beter in een wat kleinere wagen rijden, vind ik."

,,Tja, daar zit iets in," gaf inspecteur Bildon toe.

,,Wat bent u nu van plan, inspecteur? Wilt u die Kleiner laten schaduwen?"

,,Nee, ik geloof niet dat we daar veel verder mee komen. Dat kost misschien weken werk zonder dat we er iets mee bereiken. Vergeet niet dat Kleiner vlieger in het leger is geweest. Dat betekent dat hij een uitstekend vlieger is. En dát betekent weer dat het voor hem een koud kunstje is om ons van zich af te schudden als we hem achternazitten. Nee, we kunnen beter eerst eens gaan kijken of ze op het hoofdbureau iets over zijn vader te weten zijn gekomen."

Toen Bildon terug was op Scotland Yard belde hij direct brigadier Gaskin op.

Toen Ginger even later het clubhuis binnenstapte wist hij alles wat hij weten wilde.

Even later kwam de brigadier zijn kamer binnen. Zijn eerste vraag was: ,,Waarom wilt u eigenlijk iets weten van die Kleiner, inspecteur?"

,,O, alleen maar uit nieuwsgierigheid. Wat weten jullie van hem?"

,,Niet zoveel als we wel zouden willen."

,,Wat bedoel je daarmee?"

,,We hebben hem al eens een keer in de gaten moeten houden. Het schijnt dat hij verschrikkelijk royaal leeft. Geeft geld uit als water. Van de andere kant hebben we ook eens een klacht over hem binnengekregen."

,,Een klacht waarover?"

,,Nou, er werd destijds beweerd dat hij zijn klanten afzette. Maar ja, alles bij elkaar was het niet genoeg om in te grijpen."

,,Hij heeft één zoon, hè?

,,Nee, twee. De ene zit in Parijs. Niemand weet wat hij daar uitspookt. De andere ken ik niet."

,,Die andere heb ik nog geen uur geleden gesproken. Hij heeft een vliegschool in Sussex."

Brigadier Gaskin knikte nadenkend. ,,O, vandaar dat u zoveel belangstelling voor hem hebt, niet?"

,,Ja, inderdaad. Zeg, je zei net dat Kleiner zijn klanten zou hebben afgezet. Waar handelt hij eigenlijk in?"

,,Dat is juist de kwestie. Officieel heeft hij een groothandel in levensmiddelen, maar als je het mij vraagt is dat lang niet alles. We verdenken hem ervan dat hij zich ook nog met heel andere dingen bezighoudt. Smokkelen en zo. Het vervelende is alleen dat we het bewijs nog niet hebben kunnen leveren."

,,Dank je, Gaskin," zei inspecteur Bildon. ,,Daar heb ik voorlopig wel genoeg aan."

,,Het zou bijvoorbeeld best kunnen zijn dat Kleiner smokkelhandel drijft met het buitenland," zei Gaskin, terwijl hij naar de deur liep.

,,Dat zou best kunnen, ja. Enfin, we zien wel."

Nadat Gaskin de kamer verlaten had wendde inspecteur Bildon zich tot Ginger. ,,Er begint tekening in het geval te komen, brigadier," zei hij. ,,Waarschijnlijk hebben we inderdaad te doen met een smokkelzaakje. De ene broer koopt spullen in Frankrijk en de andere broer brengt ze over naar Engeland in een vliegtuig, dat valse registratieletters heeft. Het is slim bedacht, dat moet ik toegeven."

,,We weten alleen niet wanneer die vluchten precies plaatsvinden," zei Ginger. ,,We kunnen toch moeilijk het hele Engelse luchtruim in de gaten houden?"

,,Nee, daar heb je gelijk in, maar inspecteur Brissac van de Franse politie kan die Kleiner in Frankrijk in de gaten laten houden. Op een gegeven ogenblik zal hij wel weer contact opnemen met zijn broer hier. Als Brissac ze in Frankrijk niet te pakken kan krijgen, hoeft hij alleen ons maar even op te bellen. Het enige dat wij dan te doen hebben is het vliegveld in Listern in het oog houden. Zodra Kleiner daar binnenkomt pakken we hem in zijn kraag."

Ginger knikte. ,,Ik zal zorgen dat er steeds een machine klaarstaat voor het geval we naar Listern moeten."

Op een morgen ongeveer een week later rinkelde de telefoon op het bureau van inspecteur Bildon. Hij pakte de hoorn, luisterde een paar minuten en stond daarna vlug op. Hij liep naar de kamer van brigadier Ginger en zei: ,,Ik had daarnet inspecteur Brissac aan de lijn. David Kleiner en zijn broer hebben elkaar een uur geleden ontmoet op een veld in de buurt van Evreux. De politie kwam te laat om de machine van David in beslag te nemen, maar zijn broer hebben ze kunnen pakken. Het toestel is intussen onderweg hierheen. Vooruit, Ginger, ik geloof dat onze grote dag gekomen is!"

Een paar minuten later reden inspecteur Bildon en brigadier Ginger in snelle vaart naar de hangar en een half uur daarna was het politietoestel in de lucht en zette koers naar Listern. Eenmaal boven het kleine vliegveld aangekomen liet Bildon de machine een flink eind stijgen en bleef op die hoogte rondcirkelen.

,,Ik geloof dat we prachtig op tijd zijn," zei hij. ,,Beneden is nergens een toestel te zien en de deuren van de hangar zijn dicht. Houd jij het luchtruim in de gaten, Ginger. De Auster moet uit het zuiden komen. Intussen zal ik de grond in het oog houden. Ik vermoed dat ze de machine, zodra hij geland is, niet direct in de hangar zullen brengen, maar er eerst de valse registratieletters af zullen halen. Volgens mij was die monteur, die we de vorige keer zagen, daar ook mee bezig."

Het politietoestel bleef rondcirkelen. Inspecteur Bildon tuurde ingespannen naar beneden en zei: ,,Ik zie de Rolls Royce van David bij de hangar staan, dus hij is hier in elk geval vannacht geweest. Hee, wacht eens," onderbrak hij zichzelf, ,,ik geloof dat hij er al aankomt. Ik zag daarnet een schaduw tegen die grote wolk ginds."

,,Ja, en het is een Auster," zei Ginger. ,,Kijk, daar komt hij."

Het vliegtuigje kwam vlug dichterbij en zette koers naar de landingsbaan van het vliegveld.

,,Gaat u nu niet direct naar beneden, inspecteur?" vroeg Ginger verbaasd.

,,Nee, wacht even. Als hij ons nu in de gaten krijgt, duikt hij de eerste de beste wolk in en dan hebben we het nakijken. Hij moet eerst vlak bij de grond zijn."

,,Hij gaat landen," zei Ginger even later.

,,Daar gaan we dan," antwoordde inspecteur Bildon en meteen bracht hij de stuurknuppel naar voren, zodat het toestel een scherpe duik maakte.

Intussen was de Auster van Kleiner geland. Hij taxiede naar de hangar en stopte daar. Ginger, die ver voorovergebogen zat

Nadat de machine tot stilstand was gekomen, klommen inspecteur Bildon en brigadier Ginger eruit.

om niets te missen van wat er op de grond gebeurde, zei: „Hij stapt uit. Hij heeft ons gehoord, geloof ik. Ja, hoor, hij kijkt deze kant uit."

„Dat kan nu geen kwaad meer," bromde Bildon. „We hebben hem te pakken. Hij zal geen poging doen om er vandoor te gaan, vooral omdat hij niet weet wie wij eigenlijk zijn."

Die voorspelling bleek juist. Terwijl het politietoestel landde en naar de hangar reed, stond Kleiner bij de Auster toe te kijken. Nadat de machine tot stilstand was gekomen, klommen inspecteur Bildon en brigadier Ginger eruit.

„Ha, goedemorgen," zei Kleiner opgewekt. „Komt u weer eens kijken?" Het was duidelijk dat hij geen onraad bespeurde.

„Ja, inderdaad, meneer Kleiner," zei de inspecteur. „Maar ik vrees dat ons bezoek ditmaal wat zakelijker en koeler zal zijn dan de vorige keer. Mag ik me even voorstellen? Mijn naam is Bildon, inspecteur van Scotland Yard, en dit hier is brigadier Ginger. Meneer Kleiner, ik heb gehoord dat u vanmorgen vroeg in Frankrijk bent geland zonder de gebruikelijke douaneformaliteiten te vervullen en ik heb goede redenen om aan te nemen dat u hetzelfde gedaan hebt bij uw terugkeer in Engeland."

Terwijl Bildon sprak werd Kleiner bleek. Maar verder was er niets bijzonders aan hem te zien. „En wat bent u nu van plan te doen, inspecteur?" vroeg hij zacht.

„Ik zal uw machine moeten onderzoeken op smokkelwaar, waarde heer. Als u niets bezwarends aan boord hebt, zal men uw vergrijp waarschijnlijk wel door de vingers zien, maar als u wél smokkelwaar aan boord blijkt te hebben, dan wordt de zaak natuurlijk even anders."

Kleiner stak een sigaret op en inspecteur Bildon zag dat zijn hand trilde. Een paar minuten zweeg hij, terwijl hij somber voor zich uit staarde. Toen keek hij de inspecteur aan en zei: „Goed, ik zal u alles vertellen. Ik wist dat dit vroeg of laat zou gebeuren. Ik heb mijn vader al verscheidene keren gezegd dat we ermee op moesten houden, maar hij wilde niet. Het ging allemaal van hem uit. Hij heeft het hele plan uitgedacht!"

„Heeft hij u daarom deze vliegschool gegeven?"

„Ja, alleen daarom. Hij had een plek nodig waar de toestellen ongezien konden opstijgen en landen voor de vlucht naar Frankrijk. Maar hoe bent u erachter gekomen, inspecteur? Heeft iemand de boel verraden?"

„Nee, meneer Kleiner," antwoordde inspecteur Bildon, terwijl hij om de Auster heen liep en het toestel aandachtig bekeek. „Niet iemand, maar íéts heeft u verraden: de valse registratieletters op uw toestel. Er is namelijk geen enkel vliegtuig in Engeland dat deze letters draagt. Wat ik vragen wilde: hoe hebt u ze aangebracht?"

Kleiner liep naar de Auster, raakte het toestel aan, pakte iets beet en trok eraan. Onmiddellijk scheurde een brede reep plastic van de romp. Eronder waren duidelijk de oorspronkelijke letters te zien.

„Ik dacht al dat het zo iets was," zei Bildon. „Ik zal nu de machine moeten doorzoeken, meneer Kleiner. Of wilt u me misschien meteen vertellen wat voor smokkelwaar u vanochtend in Frankrijk bent gaan halen? Als we gaan zoeken vinden we het tóch."

Kleiner zei niets, maar hij draaide zich om en klom in de cockpit van de Auster. Even later stapte hij weer uit. In zijn hand had hij een langwerpige tas van donker leer. Hij gaf de tas aan de inspecteur.

„Is dat alles en wat zit erin?" vroeg deze.

„Dat weet u heel goed. Kijkt u zelf maar."

Inspecteur Bildon maakte de tas open en keek erin. Toen ging zijn blik van de tas naar de jongeman en hij floot zachtjes tussen zijn tanden.

„Wel, meneer Kleiner," zei hij, „dit is werkelijk een verrassing. Wij dachten dat we hier te maken hadden met een gewoon smokkelzaakje, smokkel in levensmiddelen, horloges of noem maar op." Hij zweeg even en keek weer in de tas. Hij stak er zijn hand in en knikte. „Een goede vangst. Een goede én een onverwachte vangst, mag ik wel zeggen!"

Op dat ogenblik kwam Kleiner in beweging. Hij keek verbaasd van de tas naar de inspecteur. „Wist u dan niet dat. . ." begon hij.

„Welnee! Zoals ik al zei: wij dachten dat het gewone smokkelwaar betrof!"

Kleiner keek zenuwachtig om zich heen en even leek het alsof hij overwoog om er alsnog vandoor te gaan, maar brigadier Ginger stond vlak bij hem en dat ontnam hem de moed. Hij sloeg zijn blikken neer en staarde somber naar de grond.

Brigadier Ginger schraapte zijn keel en zei: „Neem me niet kwalijk, inspecteur, maar wat zit er dan voor bijzonders in die tas?"

„In deze tas, mijn beste Ginger," zei Bildon, en hij hield hem de brigadier voor, „zit voor een vermogen aan heroïne.

Wel, Kleiner," vervolgde de inspecteur, terwijl hij de tas sloot, „ik hoef niet te vertellen welke straf er in dit land staat op het smokkelen van verdovende middelen, is het wel? Eén ding kan ik u wel zeggen: u zult van de rechter de straf krijgen die u verdient!"

En dat was maar al te waar. Een paar weken later werden vader en zoons Kleiner veroordeeld tot een langdurige gevangenisstraf. Bij inspecteur Bildon en brigadier Ginger bleef dit avontuur altijd bekend als de „onverwachte vangst".

Europa één!

In de krant, op de radio, de televisie en op school wordt tegenwoordig telkens weer gesproken over Verenigd Europa of de Europese Gemeenschap en allerlei moeilijke namen worden daarbij genoemd, zoals Euratom, K.S.G., Euromarkt enzovoort. Wat betekenen al die namen, wat wordt precies bedoeld met Verenigd Europa en vooral: Waarom moet Europa zo nodig één worden?

Wat betekent Verenigd Europa?

Je hoort weleens zeggen: De wereld wordt steeds kleiner. Dat betekent niet dat onze goeie oude aardbol aan het krimpen is of dat er telkens stukken afscheuren, nee, met die uitdrukking bedoelen we dat de afstanden op de aarde steeds vlugger en gemakkelijker te overbruggen zijn. Vroeger duurde een reis van Amsterdam naar New York per schip een paar weken, tegenwoordig stappen we in een supersnel vliegtuig en enkele uren later zijn we in de States. Ook binnen Europa zijn de afstanden kleiner geworden; in korte tijd reis je van de ene hoek van ons werelddeel naar de andere. Door al die moderne verbindingen gaan de mensen tegenwoordig veel meer op reis dan vroeger. Misschien ben je zélf in de vakantie wel een heel eind over onze grenzen geweest en heb je genoten van de prachtige natuur en de mooie steden van een ander land. Door al dat gereis hebben de mensen van de verschillende landen van Europa elkaar beter leren kennen en zijn ze tot de ontdekking gekomen dat we hier in Europa eigenlijk reuzeveel op elkaar lijken. We horen bij elkaar, of we nu uit Nederland, uit België, uit Italië of uit Frankrijk komen; tenslotte zijn we allemaal stuk voor stuk Europeanen.

Naarmate dat besef sterker werd begon ook de gedachte te groeien: waarom houden wij, landen van Europa, altijd zo angstvallig onze grenzen gesloten voor mensen en goederen uit andere landen van datzelfde Europa? Waarom moet iemand, die van Amsterdam naar Milaan reist, maar liefst viermaal zijn koffer openmaken, telkens als hij een grens passeert? Waarom komt er zoveel bij kijken voordat iemand uit Italië in België of in Nederland kan gaan werken? Kan dat allemaal niet een beetje gemakkelijker? Tenslotte is zo'n grens toch maar een denkbeeldige lijn en zou het nu zo erg zijn als we die lijn maar helemaal vergaten?

Samenwerking

Een stel knappe geleerden hebben zich over dit probleem gebogen. Ze hebben uitgezocht wat er allemaal zou gebeuren als de landen van Europa hun grenzen voor elkaar zouden openstellen. Dan zouden de inwoners van het ene land vrij naar het andere kunnen reizen en dan zouden de goederen uit het ene land vrij naar het andere mogen worden gebracht, zonder dat daar telkens hoge invoerrechten voor zouden moeten worden betaald. Dan zou meneer Pieterse in Purmerend een fles Franse wijn kunnen kopen voor dezelfde prijs die meneer Dubois in Parijs ervoor betaalt en signor Perosi in Rome zou voor precies dezelfde prijs Hollandse kaas kunnen eten als meneer de Vries in Lutjebroek. Die geleerden wisten bovendien ook dat één Europees land niet genoeg geld, machines en grondstoffen had om bijvoorbeeld grote vliegtuigen te bouwen of uranium te produceren voor het opwekken van atoomenergie. Voor dat soort dingen was men aangewezen op hulp van landen buiten Europa. Maar als de landen van Europa zouden gaan samenwerken, dan zouden ze geen hulp van buiten meer nodig hebben, want dan zouden ze het zelf best afkunnen.

Daarom is er een plan voor samenwerking opgesteld en vertegenwoordigers uit zes landen van Europa zijn bij elkaar gekomen en hebben een verdrag getekend, waarin stond dat Europa voortaan één moest zijn. Dat was in 1951. Zes landen hebben dat verdrag getekend: België, Nederland, Luxemburg, West-Duitsland, Frankrijk en Italië.

Burgers van Europa...

Intussen hoopt men nu dat veel meer landen tot het ene Europa zullen toetreden, zodat we straks in plaats van het Europa van de Zes een Europa van de Acht of de Tien krijgen.

Heel langzaam komt Verenigd Europa op gang. De douanebepalingen zijn al veel minder streng geworden en straks zullen ze helemaal worden opgeheven. Er is al een Europees Gerechtshof en een Europees Parlement en er zijn al vijf Europese scholen, waar kinderen uit de zes landen samen les krijgen en daardoor gemakkelijk de verschillende talen leren.

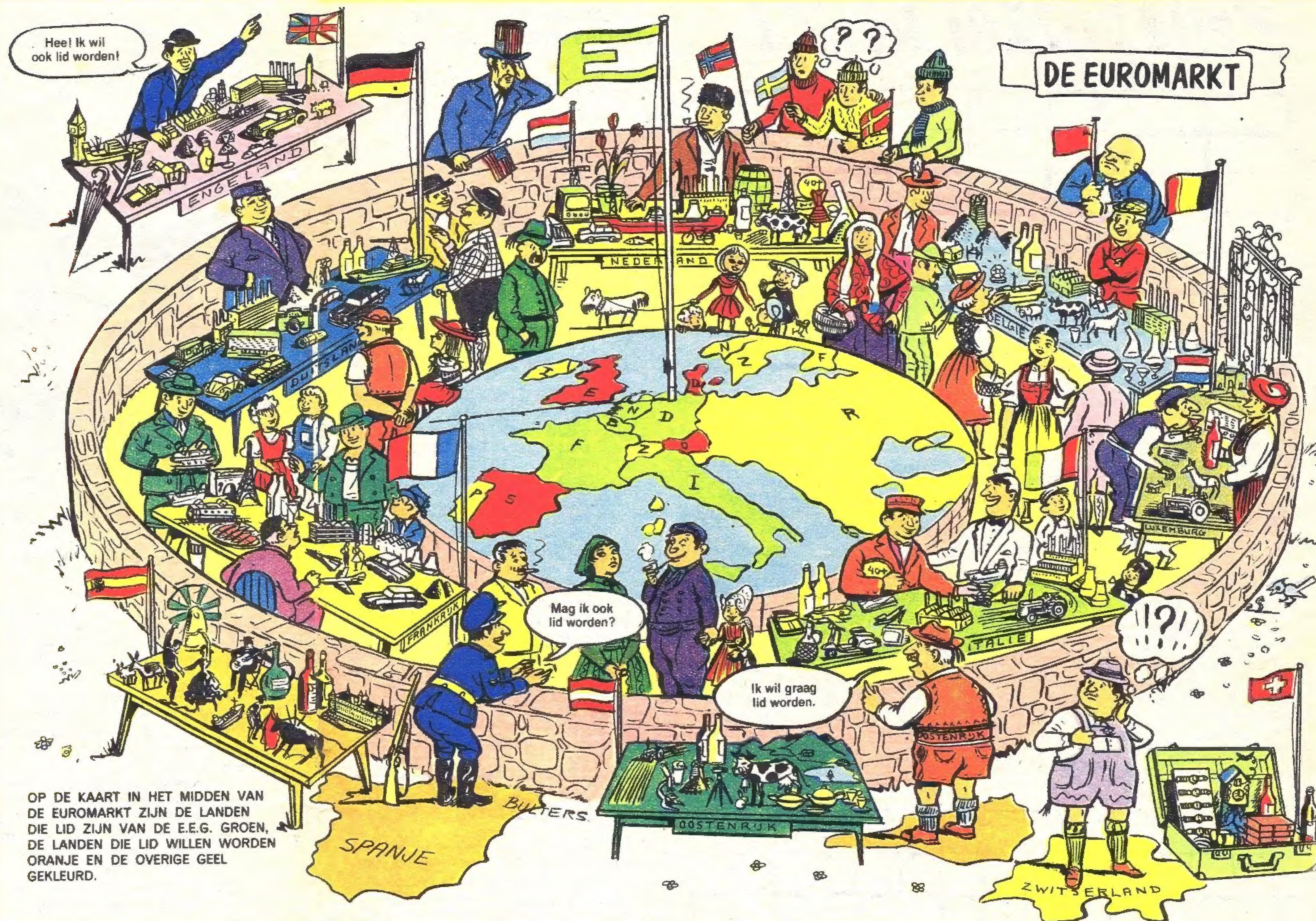
Er zijn verdragen gesloten op allerlei gebied, zoals de Kolen- en Staal-Gemeenschap (K.S.G.), opgericht met het doel de produktie en de prijzen van kolen en staal binnen Europa gelijk te maken. Er is een stichting Euratom, die zich bezighoudt met de ontwikkeling van de kernenergie in de Europese landen.

De tijd is niet ver meer af dat we zullen kunnen spreken over de Verenigde Staten van Europa naar het voorbeeld van de Verenigde Staten van Noord-Amerika. Zelfstandige staten, die op allerlei terrein samenwerken en samen één grote eenheid vormen. En van die Verenigde Staten van Europa zullen wij straks allemaal burgers zijn... Natuurlijk moeten we daar iets voor doen. We moeten proberen de andere Europeanen beter te leren kennen en te begrijpen en we moeten onszelf en hen zoveel we kunnen voorbereiden op het ene Europa van morgen.

Wat kun je doen voor Europa?

Als je dit allemaal gelezen hebt zul je misschien zeggen: Kan ik ook iets doen voor die eenwording van Europa? Natuurlijk kun je dat. We denken aan het lezen van boeken over de landen van Europa, aan corresponderen met kinderen uit andere landen, misschien het over en weer bij elkaar gaan logeren enzovoort.

Maar er is nog iets anders. In Europa worden een heleboel kranten en tijdschriften uitgegeven en ook veel tijdschriften voor de jeugd. Nu hebben de jeugdtijdschriften van heel Europa een verbond gesticht. Dat verbond heet EUROPRESS JUNIOR. Het doel van die tijdschriften is: samenwerken aan de voorbereiding van het nieuwe Europa. Nog pas geleden zijn vertegenwoordigers van al die tijdschriften in Parijs bij elkaar geweest en daar hebben ze besloten om een grote wedstrijd te organiseren, waaraan alle kinderen van Europa kunnen meedoen. Het wordt werkelijk een fantastische wedstrijd, waaraan natuurlijk ook alle lezeressen en lezers van SJORS meedoen. Volgende week starten we ermee. Dan kun je lezen wat je moet doen en welke prachtige prijzen je kunt verdienen. Lees het volgende nummer van SJORS daarom extra goed en doe mee aan de GROTE EUROPESE WEDSTRIJD! Je hebt kans op een schitterende prijs en tegelijkertijd dóé je iets voor Europa!

OP DE KAART IN HET MIDDEN VAN DE EUROMARKT ZIJN DE LANDEN DIE LID ZIJN VAN DE E.E.G. GROEN, DE LANDEN DIE LID WILLEN WORDEN ORANJE EN DE OVERIGE GEEL GEKLEURD.

Prijspuzzel nr. 21

1			E		I	E	
2			U				R
3		A					G
4			I			E	
5				T		E	
6				I			
7		A			O		

In dit vierkant moet je van links naar rechts woorden invullen volgens onderstaande omschrijvingen. Om het je een beetje gemakkelijk te maken zijn hier en daar al letters op hun plaats gezet. Als je de goede woorden hebt ingevuld, komen er op de schuine rijen van linksboven naar rechtsonder en van linksonder naar rechtsboven twee woorden te staan. Het zijn twee beroepen, die erg veel op elkaar lijken.

1 Koopman in gevogelte
2 Steltvogel
3 Dag van de week
4 Kapel
5 De grond bewerken
6 Zwavelstokje
7 Trommelslager

Als je de twee beroepen gevonden hebt, schrijf je die op een briefkaart. *Denk erom: alléén deze twee woorden opschrijven en niet meer.* Je stuurt je briefkaart zo vlug mogelijk naar ons toe; het adres is:

Sjors van de Rebellenclub
Nassaulaan 51
Haarlem

Lezers in Nederland kunnen insturen tot en met maandag 8 oktober aanstaande en lezers buiten Nederland tot en met vrijdag 19 oktober aanstaande.

Ook nu liggen er weer vijftig mooie prijzen te wachten en we zijn benieuwd wie de gelukkige winnaars zullen zijn. Veel succes!

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordraadsel

H	E	K	E	L		V	O	G	E	L
A		I		O		E		U		E
M	O	L		M	O	E		L	O	G
E			S	P	O	N	S			E
R	E	S	T		M		T	O	E	R
		P	E	T		V	E	L		
G	A	A	R		A		E	M	M	A
E			K	A	R	I	G			K
N	U	L		B	A	D		S	O	K
O		A		E		E		O		E
T	A	F	E	L		E	M	M	E	R

GEBROKEN WOORDEN

ZANG	NOOD
HOEK	AARD
STOK	STEM
GRIJS	DOMP
GELD	ROOS
ROER	TAND

Dit zijn zes woorden van twee lettergrepen, maar ze zijn doormidden gebroken en het nare is, dat de achterste stukken door elkaar geraakt zijn. De voorste stukken zijn dus op hun plaats blijven staan. De opgave is nu de achterste lettergrepen weer op hun plaats te zetten, zodat er weer zes goede woorden ontstaan. Als je het goed gedaan hebt, vormen de eerste letters van de achterste woordhelften van boven naar beneden gelezen ook een woord. Het is de benaming van een vooral in de zomer druk bezocht gedeelte van ons land.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
	○		○		○		○		○		○		○	
○		○		○		○		○		○		○		○

SPREEKWOORDRAADSEL

In deze rechthoek ga je van boven naar beneden de vijftien hieronder gevraagde woorden invullen. Als je de goede woorden gevonden hebt, moet je op de vakjes met een cirkeltje van links naar rechts een kort spreekwoord kunnen lezen.

1 Uurwerk
2 Werklust
3 Landbouwer
4 Kuur
5 Plechtig woord voor echtgenote
6 Tuingereedschap
7 Gewas, dat als grondstof dient voor linnen
8 Praalziek
9 Lastig insekt met angel
10 Onvervalst
11 Getal
12 Dans
13 Heel klein gewicht
14 Stad, bekend om haar kaas
15 Hoofdbedekking

ZIEKENLIJSTJE

Deze week graag jullie aandacht voor vier zieke lezers. Schrijf je ze even?

Mijnie van Voorthuizen, „De Lichtenberg", Kinderafdeling, Kamer 38, Amersfoort, moet nog een hele tijd kuren. Ze vraagt om ansichtkaarten of foto's van filmsterren.

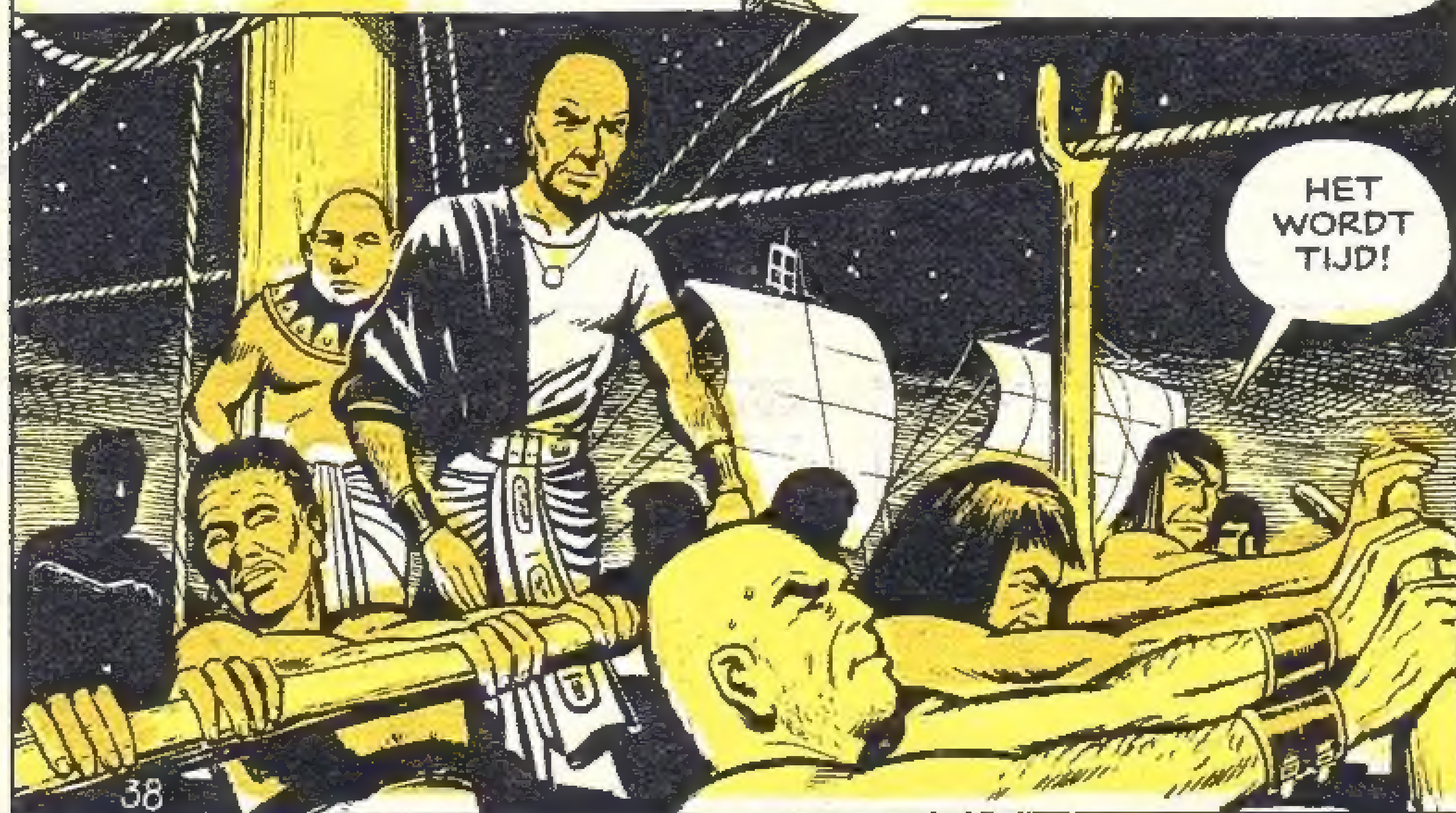
Teun de Boer, Sanatorium „Sonnevanck" in Harderwijk, is elf jaar. Hij ligt al dertien maanden in bed. Zijn hobby: postzegels verzamelen van Nederland en overzeese gebiedsdelen.

Jozef Jansen, Sint-Maartenskliniek, Lighal 1, Nijmegen, spaart ook postzegels. Jozef is elf jaar en ligt al twee jaar.

Henkie van Wijk, Langeslag 9 in Afferden (Gld.), is twaalf jaar. Hij is anderhalf jaar ziek en verzamelt postzegels en sigarebandjes.

Namens Mijnie, Teun, Jozef en Henkie wel bedankt voor jullie reacties!

De gouden kraag

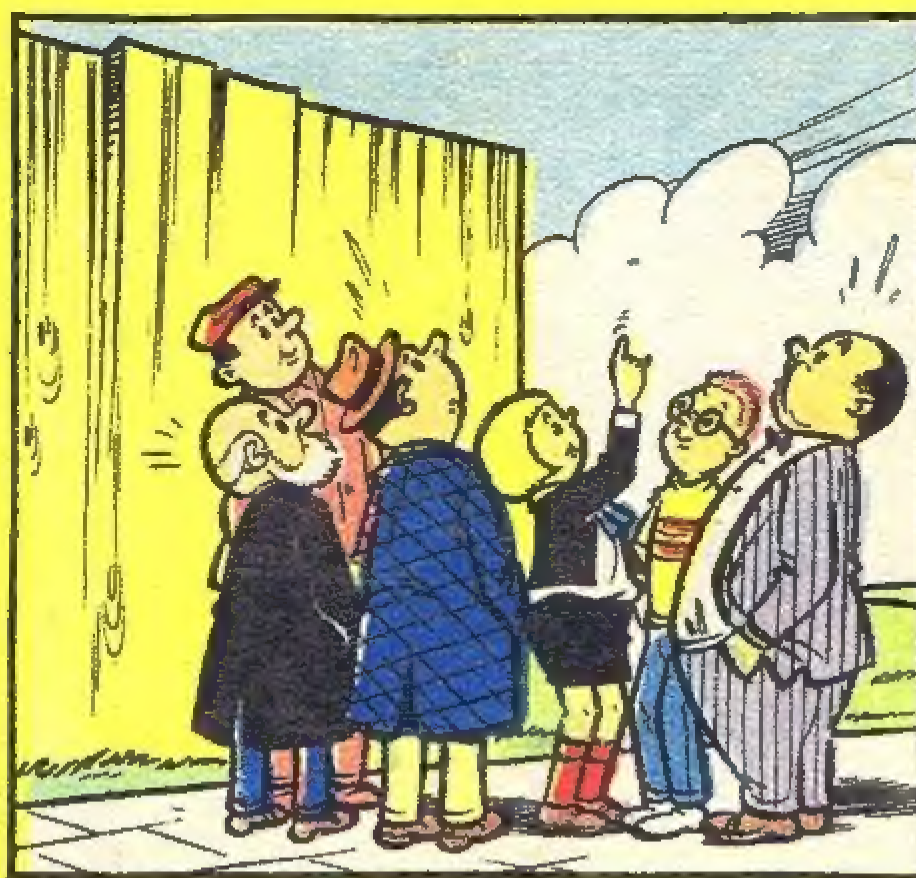

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.